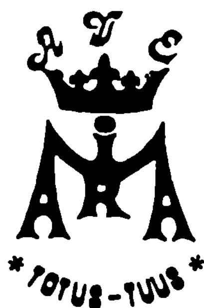

APOSTOLATSKI CENTAR **"SAV-TVOJ"**

Put duhovnog savršenstva br. 13

Sv. Alfons Marija Liguori, crkveni naučitelj

RAZMATRANJA I DEVETNICA U ČAST SV. TEREZIJI AVILSKOJ

Zdravo Marijo,
Zlatna.
Kraljice mira,
prepuna sjaja
Zvijezdo što kroz tminu vodi
život moj.
Sav se danas predajem Tebi,
Krasna,
Majko moja i Majko
Krista Kralja
Da uvijek budem Njegov i uvijek
Sav-Tvoj.

Nakladnički niz: **Put duhovnog savršenstva 13.**

Autor: sv. Alfons Marija Liguori, crkveni naučitelj

Naslov izvornika: *Novena in onore di s. Teresa d'Avila; Meditazione per il giorno 15. ottobre, festa di s. Teresa* u *Opere Ascetice II, Torino 1845, st. 433- 466.*

Preveo i priredio p. Miljenko Sušac s. m. m. – misionar monfortanac

Naslov: **Razmatranja i devetica u čast sv. Tereziji Avilskoj**

Nakladnik i tisak: Apostolatski centar «SAV TVOJ»

ISBN 978- 953 – 6471 – 99 - X

Naklada: 1000 komada

Narudžbe na adresu:
Apostolatski centar «SAV TVOJ»
Porečka 62
10 000 Zagreb
Tel/ fax: 01/ 23 70 332
Tel: 01/ 23 71 822

APOSTOLATSKI CENTAR «SAV TVOJ»

PUT DUHOVNOG SAVRŠENSTVA 13.

RAZMATRANJA I DEVETICA U ČAST SV. TEREZIJI AVILSKOJ

ZAGREB 2006.

Kratki prikaz života sv. Terezije Avilske (1515-1582)

Život prve žene naučiteljice Crkve mogli bismo nazvati duhovnim iskustvom jedne ljubavi jer je taj život bio mistika kao susret s Bogom. O tome je njemački isusovac Josef Sudbrack napisao vrijednu i stručnu studiju u kojoj pokazuje aktualnost Terezijina iskustva. Njezin mistični odgovor Božjemu pozivu vodi neposredno u veoma bujan nutarnji život, a i u apostolat. Tko si bude dao truda te pročita barem središnje tekstove iz Terezijinih djela, naći će u njima onakve stavove kakvi su i njemu potrebni za njegov osobni duhovni život.

Terezija se rodila 28. ožujka 1515. u Avili, glavnom gradu istoimene pokrajine u Staroj Kastiliji, koji je nadaleko poznat po svojoj romaničkoj crkvi, gotičkoj katedrali te bedemima iz XI. stoljeća. Roditelji su joj bili Don Alonso Sanchez de Cepeda i Dona Beatriz de Ahumada. Osim nje imali su još jedanaestero djece. Od triju djevojčica dvije se kasnije udadoše, a samo se Terezija odluči za redovnički stalež.

Odluku nije donijela iz neke nužde, već posve slobodno i promišljeno. U svojoj djevojačkoj dobi između 14. i 18. godine i ona je mnogo držala do ljepote, ljupkosti, bogatstva i ljubavi pa se ozbiljno bavila i mislima o udaji. Iako je već od ranog djetinjstva bila veoma temperamentna, u svojim željama i odlukama naprasita, ipak ništa nije činila nepromišljeno, bez prethodnog razmišljanja. Posjedovala je veliku i spontanu sposobnost da ljubi, no to je nikad nije dovelo u nepriliku da bi nešto od onoga što je rekla ili obećala morala povući, a što govori da je sve prije dobro odmjerila.

Terezijina je duša bila gladna znanja. Tu glad nije bilo lako utišati pa je neprestano posezala za novim knjigama. Kako je po naravi bila dražesna, ljupka, u društvu i igri upravo čarobna, nikad joj nije uzmanjkalo mladoga društva i muškoga i ženskoga. Ona je bila pravi virtuoz u sposobnosti da ljude razveseli i nasmije, što će je kao ljudska vrlina pratiti cijeli život.

Kad je Terezija odlučila stupiti u samostan karmelićanki od Utjelovljenja u Avili, bilo je to iznenađenje i za nju samu i za sve one koji su je poznavali. Svakako da iza te odluke nije stajalo nikakvo ljubavno razočaranje, a još manje neka naročita simpatija ili naravna sklonost pa čak ni oni neki pokreti duše koji su u sličnim odlukama redovito više ili manje prisutni. Nju je u samostan jednostavno vodila želja da spasi dušu jer se, poznavajući svoju narav, bojala da bi to u svijetu mogla ostvariti. Zbog toga je stupanje u samostan bio za nju veoma bolan i težak, upravo dramatičan doživljaj. Ona sama o tome svjedoci: »Jedva mogu vjerovati da će moja bol i u smrti biti veća od one što sam je osjećala kad sam napuštala roditeljsku kuću. Činilo mi se kao da se u meni odvaja svaka pojedina kost.« Da nije to sama napisala, jedva bismo takvo što mogli pomisliti o jednoj, u povijesti Crkve, najodlučnijoj redovnici. Ona je svoje zvanje skupo platila, a i to je nemalo pridonijelo njenoj veličini.

Kako je Terezija bila promišljena i odlučna žena, kad je jednom odlučila postati redovnica, onda je tu stvar uzela veoma ozbiljno. Sa zvanjem se nije šalila. Prvu godinu redovništva nastojala je oko savršenosti tako odlučno da se živčano i tjelesno brzo dokrajčila. Upala je u stanje sveopće anemije, a zatim je kroz četiri dana bila posve ukočena. Svima je izgledalo da će umrijeti i već su sve pripremili za sprovod. No, ona se najedanput probudila iz svoga mrtvila i ukočenosti te sama otklonila posvećeni vosak, kojim su joj po tadašnjem običaju bili već zalijevali očne kapke. Neki misle, čak, da samo brizi i slutnji Don Alonsa valja zahvaliti, jer se opirao pogrebu, da nije bila živa zakopana. Svetica sama misli da tu milost ima zahvaliti zagovoru sv. Josipa koga je počela još više štovati i pobožnost prema njemu cijeli život neumorno širiti.

Nakon toga iskustva ne znači da je Terezija odmah postala svetica. Daleko od toga. Ona je čak 18 godina provela u osrednjosti. Samostan od Utjelovljenja u Avili imao je doduše

120-180 sestara karmelićanki, ali je u njemu bilo takvo ozračje koje nije mnogo poticalo na savršenost i svetost. Tko se želio ipak posvetiti, morao je to činiti na vlastitu inicijativu, uz rizik da bude ismijan, šikaniran i onemogućavan.

Dona Teresa de Ahumada pokušala je ipak s nekim sestrama nešto učiniti, no malo ih je izdržalo taj pokušaj. Lakše je bilo provoditi u samostanu jedan udobniji život u onoj »blaženoj« osrednjosti, prema načelu: »Ne quid nimis!« — bez prevelikog zalaganja i naprezanja. Terezija, opisujući život u samostanu tih godina, pokazuje sve njegove slabosti, sjene i nedostatke. To je i nju strahovito razočaralo, a u duši je sve jasnije i življe osjećala zov da se iz svega toga izdigne. U jednom je viđenju vidjela mjesto u paklu, koje joj je pripravljeno, ako ne krene drugim, boljim i savršenijim putem. Bilo joj je tada 40 godina. Ona se energično odlučila za reformu Karmela.

Od časa kad je jasno vidjela da je Bog više ne želi gledati »u razgovoru s ljudima, već s anđelima« i kad je svoje srce s njegovim velikim mogućnostima »nastojala uskladiti« sa Srcem Kristovim, do tada prosječna karmelićanka postade jaka žena, velika redovnica, koja je nastojala svoj život proživljavati u duhu Evanđelja. I u tome je bila sva obnova Karmela, obnova koja je išla polako, uz mnoge poteškoće, ali koja je posve preobrazila redovnički život. Rodio se novi, idealni Karmel, nama dobro poznate bosonoge karmelićanke, dostojne kćeri velike majke Terezije od Isusa.

Radi obnove Karmela Terezija je krstarila cijelom Španjolskom. Nije više bilo poteškoće i zapreke koja bi je zaustavila. I to je bio život njezine posljednje 22 godine. Iz tog su života kao najzreliji plodovi onoga razdoblja nastala njezina pisana djela: *Moj život,*, u kojoj je majstorski i duboko psihološki opisala povijest svoga života, *Put savršenosti, Zamak duše, Utemeljenja,* kao i nebrojeni odgojni spisi te svjedočanstva uzvišene mistične lirike.

U svojim molitvama i mističnim zanosima ta je sveta redovnica nosila sve brige i tjeskobe Tridentskog sabora, bitku kod Lepanta, događaje u svojoj domovini Španjolskoj, misijski rad u Americi. Sama je rekla da je Indijanci tamo u Americi stoje mnogo jer je u molitvi za njihovo spasenje mnogo uzdisala. Iako je bila na vrhuncima mistike, nije bila daleko od svega onoga što se u tadašnjoj Crkvi i u svijetu događalo.

Naslućujući sve kušnje koje čekaju Crkvu i kršćanstvo, vapila je: »O kršćani, vrijeme je da branite svoga Kralja te da se u tako velikoj zapuštenosti oko njega svrstate! Jer malen je broj vjernih koji ga još okružuje; veliko je naprotiv mnoštvo onih koji slijede Lucifera. No, najgore je što oni koji se na vani očituju kao Gospodinovi prijatelji, potajno ga iznutra izdaju, tako da on ne nalazi gotovo nikoga na, koga bi se mogao osloniti.«

No Terezija je znala i vjerovala da je odlučujuće oružje jedino molitva jer iz nje i druga sredstva dobivaju svoju jakost. Zato je u borbi za Krista i Crkvu osnivala samostane u kojima će njezine sestre moliti i na taj način za kraljevstvo se Božje boriti. Povijest joj je dala pravo jer ona postade jednom od vrhunskih ličnosti katoličke obnove XVI. stoljeća, s utjecajem koji traje još i danas. Njezin su se život i duhovno iskustvo savršeno utkali u obnoviteljski pokret Crkve što ga je započeo Tridentski sabor.

Terezija je napustila vrijeme izdahnuvši 14. listopada 1582. Dan poslije njezine smrti bio je već 15. listopada, jer je upravo tada stupila na snagu reforma kalendara — ispravak staroga julijanskoga kalendara te se vrijeme uskladilo s objektivnom stvarnošću prema kojoj se mjeri. Ima u tome mnogo znakovitosti jer je Terezija Avilska svojom obnovom Karmela pomogla pomaku redovničkoga života naprijed općenito. Na njezinim se spisima nadahnjuju još i danas toliki redovnici i redovnice.

Samo u našem stoljeću od god. 1900-1967. Terezijina su djela bilo sva, bilo djelomično objavljena u 528 izdanja. U svojoj

izvornosti i genijalnosti ona već 4 stoljeća utječu na ono što se naziva duhovni život Europe. Bossuet se nije ustručavao izreći o njoj ovaj sud: »Sama Terezija ima i u mistici isto značenje kao Toma Akvinski u dogmatici.« Papa Pavao VI. proglasio ju je stoga 27. rujna 1970. prvom od žena naučiteljicom Crkve. Engleski povjesničar Macaulay u jednom svom eseju nazvao je sv. Tereziju Avilsku »srcem katoličke reforme«, a Gisbert Kranz misli da ona pripada čovječanstvu, što znači da je zajednička svojina čovječanstva. Kad je tako, onda valja posegnuti za njezinim djelima i čitati ih.

Završimo ovaj sažeti prikaz o sv. Tereziji njezinim riječima što ih je zapisala na jedan listić i stalno ih čuvala u svome Časoslovu: *Neka te ništa ne zbuni, Ništa ne uplaši! Sve prolazi; Bog se ne mijenja - ostaje uvijek isti. Strpljivost sve postizava. Tko posjeduje Boga, tome ništa ne nedostaje; Bog je jedini posve dostatan.*

(Iz knjige o. Josipa Antolovića: «Duhovni velikani, sv. br 2)

1. DEVETNICA U ČAST SV. TEREZIJI

(napisao sv. Alfons Liguori)

Mala krunica za moliti svaki dan u devetnici

1. Ljubljeni naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti za veliki dar vjere i pobožnosti Presvetom Sakramentu koje si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje vjerene zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš dar žive vjere povezane s gorljivom pobožnošću prema Presvetom Sakramentu, u kojemu ti beskrajna uzvišenosti si se obavezao ostati s nama do konca vjekova i u kojemu nam s toliko ljubavi daruješ cijeloga sebe. *Oče naš,Zdravo Marijo, Slava Ocu. Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

2. Samilosni naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na velikom daru ufanja koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje svete zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš veliko povjerenje u tvoju dobrotu zbog tvoje Predragocjene Krvi koju si svu prolio za naše spasenje. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

3. Ljubljeni naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na velikom daru ljubavi koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje ljubljene zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš veliki i glavni dar savršene ljubavi prema Tebi. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

4. Preslatki naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na velikom daru koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji, daru želje i odluke da te savršeno ljubi. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje velikodušne zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš istinsku želju i čvrstu odluku da budemo koliko više možemo po tvojoj volji. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

5. Predobri naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na daru poniznosti koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje ponizne zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš milost istinske poniznosti, uživajući da budemo uvijek sniženi i ljubeći više prezir od svake časti. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

6. Velikodušni naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na daru ljupke pobožnosti prema tvojoj slatkoj Majci i njenom zaručniku sv. Josipu koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje zahvalne zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš milost osobite i nježne pobožnosti prema tvojoj Presvetoj Majci Mariji i tvom ljubljenom poočimu

Josipu. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

7. Ljubljeni naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na posebnom daru koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji kad si joj strelicom ljubavi ranio srce Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje gorljive zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš sličnu ranu ljubavi tako da od danas u buduće ljubimo samo Tebe. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

8. Slatki naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na daru koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji, daru velike želje da umre i tako Tebe posjeduje. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje postojane zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš milost da želimo umrijeti kako bi išli vječno posjedovati Tebe u blaženoj Domovini. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

9. Predragi naš Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti na zadnjem daru koji si udijelio svojoj ljubljenoj Tereziji, daru njene dragocjene smrti, kada si učinio da blago umre od ljubavi. Po tvojim zaslugama i zagovorom tvoje ljubljene zaručnice Terezije molimo te da nam udijeliš milost dobre smrti, ako ne od ljubavi, barem goreći ljubavlju za Tebe, kako bi tako umirući mogli doći i ljubiti te savršenom ljubavlju vječno u Nebu. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Isuse koji si strelicom ljubavi ranio Terezijino srce, rani i moje.*

Prvi dan devetnice: O DARU VJERE I POBOŽNOSTI PRESVETOM SAKRAMENTU KOJI JE SV. TEREZIJA IMALA

Naša svetica je od Boga dobila takav dar vjere da je ona sama u svom životu napisala ove riječi: «Đavao nije nikada imao snagu napastovati me ni u jednoj stvari vjere; naprotiv izgledalo mi je da koliko su stvari u njoj izgledale više naravno nemoguće

toliko sam im više vjerovala čvrstom vjerom; koliko su bile teže toliko su mi više bile uzrokom pobožnosti. Budući da su mi jednom kazali, da bi me mogli voditi pred rimski uficij za nauk vjere ja sam se počela smijati dobro znajući da za stvari vjere ili za manji obred svete Crkve bila sam spremna umrijeti tisuću puta».

Ova ljubav prema svetoj vjeri jačala joj je dušu do te mjere, da dok je bila djevojčica od 7 godina, bila je spremna sa malim bratom ostaviti rodnu kuću i ići u Afriku s ciljem da preda svoj život na čast vjere. U svojoj zreloj dobi imala je takvu sigurnost o istinama naše vjere da joj je izgledalo da ima dovoljno snage da sama uvjeri sve luterane da spoznaju svoje zablude.

Sv. Terezija je bila toliko zadovoljna da se vidi među djecom Crkve da u trenutku svoje smrti se nije mogla nasititi ponavljanja riječi: «Na kraju kći sam Crkve, na kraju kći sam Crkve».

Iz ovog veliko dara koji je imala svetica, rađala se velika ljubav prema Presvetom Sakramentu, koji se među svima na poseban način naziva tajna vjere. Ona je govorila da je veća milost koju nam je Bog učinio po Presvetom Sakramentu nego time što je postao čovjekom: i zato među glavnim krepostima koje je svetica imala u svom životu (kao što je to objavila poslije smrti) bila je posebna ljubav prema Presvetome.

Kada je svetica čula od neke osobe da bi bila htjela biti prisutna kad je Isus hodio svijetom ona se nasmiješila i govorila: «A što drugo idemo tražiti, kada ga već imamo u Presvetom Sakramentu?» Dakle kada je hodio svijetom i samo dodirom haljine liječio bolesnike što će u nama učiniti? Ah kako slatka star je vidjeti pastira koji je postao jaganjcem: pastir je jer napasa; jaganjac jer sam je hrana; pastir jer uzdržava; jaganjac jer sam je jelo. Kada dakle ga molimo da nam dade svagdašnji kruh, to je način za reći da pastir bude naša hrana, naše uzdržavanje.

Svetica je stalno oplakivala uvrede koje je čula da heretici nanose ovom Sakramentu ljubavi te je vikala Bogu: «Dakle, moj Stvoritelju tako može trpjeti tako ljubezno krilo kao što je tvoje

da ono što je s tako gorućim ljubavlju učinio tvoj Sin, i da bi se više vama svidio vi ste mu naložili da nas ljubi, da bude tako malo cijenjeno, kao što to danas čine heretici Presvetom Sakramentu, da mu oduzimaju njegove Crkve? Nije li bilo dosta, Oče moj, da On nije imao gdje položiti glavu dok je živio na zemlji, bez da mu sada budu oduzeta tolika sveta mjesta, gdje se udostojao boraviti kako bi pozivao svoje prijatelje, znajući da imaju potrebu te hrane za uzdržavanje.»

Tijekom dvadeset tri godine ona se svaki dan pričešćivala, i uvijek s takvom gorljivošću i željom da bi za pričestiti se, kako je govorila, bila spremna proći između koralja neprijateljske vojske.

Dobro je odgovarao Ljubljeni Božanski na ljubav kojim ga je željela i trudila se ova ljubljena zaručnica primiti ga. Na njegov dolazak u pričesti, kao što se raspršе tame po dolasku sunca, tako je od svetice odstupala svaka tama i žalost. Činilo joj se da je njena duša tada gubila svaku ljubav i sve želje, ostajući sva sjedinjena i uronjena u Boga. Iako je u drugim trenucima blijeda zbog pokora i slabosti, odmah nakon pričesti, kaže njen životopisac, lice joj se vidjelo svijetlo kao neki ružičasti i prelijepi kristal, s tako velikom uzvišenošću da je odavalo kojeg božanskog gosta je kod sebe imala.

Tada se događalo da je izgledalo da njeno djevičansko tijelo hoće ostaviti ovu zemlju, uzdižući se u zrak na očigled svim sestrama. Jednom kada je pristupila na pričest, govorio joj je Isus iz ruku nekog nedostojnog svećenika koji je bio u grijehu, i nježno joj kazao: «Vidiš moju veliku dobrotu da se polažem u ruke mog neprijatelja za tvoje dobro i dobro svakog drugog».

Jednom drugom zgodom u cvjetnu nedjelju, svetica promatrajući da nitko od onih koji su Isusu klicali kao Mesiji u Jeruzalemu, nije ga primio u svoju kuću, ona ga je pozvala da dođe u njeno siromašno srce i s tom pobožnom mišlju je išla na pričest. Toliko se nebeskom Zaručniku svidio taj ljubljeni poziv, da joj se učinilo kada je primila svetu hostiju da u ustima kuša toplu Krv rajsku slast, i tada je čula od Isusa: «Kćeri želi da ti

moja Krv koristi, ja sam ga prolio s puno patnje i ti je uživaš s velikom radošću, kao što vidiš».

Plod razmatranja: Neka plod ovog razmatranja bude; zahvaliti uvijek Gospodinu sa sveticom što je i nama dao veliki dar vjere, time što nas je učinio sinovima svete Crkve izvan koje su milioni duša možda manje krive od nas pred Božjom pravdom.

Traži zatim, dar veći od svih darova koje nam je Isus ostavio u Sakramentu Oltara ostavljajući cijelog sama sebe za druga i pastira, živimo one lijepe pouke koje je sveta majka Tereza s neba objavila jednoj duši: «Oni iz Neba i sa zemlje trebamo biti jedna stvarnost u čistoći i ljubavi, mi uživajući vi trpeći. I ono što mi ovdje u Nebu činimo s Božanskom biti, vi na zemlji trebate činiti sa Presvetim Sakramentom. I to kaži svim mojim kćerima».

Više toga nam je ostavila napisana o ljubavi i nježnoj pobožnosti prema našem Gospodinu u Presvetom Sakramentu: «Pazimo da se ne udaljimo od našeg Pastira, niti da ga izgubimo s vida, jer ovce koje su blizu pastira budu uvijek više mažene, više darova dobivaju, i vijek im daje po koji poseban zalogaj od onoga što on sam jede. Ako se dogodi da pastir zaspi, a ovca se ne udalji, dok se ne probudi, ili ga ona probudi, tada je pastir s novim darovima miluje».

Sv. Filip Neri, taj drugi seraf ljubavi, kada je vidio kako Isus kao popudbina ulazi u njegovu sobu, nije znao kazati ništa drugo nego je goreći od ljubavi kliktao: «Evo moje ljubavi, evo moje ljubavi». Tako i mi kada vidimo da po pričesti nam dolazi u susret Kralj i Zaručnik naših duša, kažimo mu također: «Evo ljubavi, evo ljubavi». I znamo da je tako htio biti nazvan naš Bog: *Bog je ljubav*. Ne samo onaj koji ljubi, nego više ljubav, da bi mi shvatili kako ne može biti ljubav koja ne ljubi, tako je On dobrota po takvoj naravi ljubavi da ne može živjeti bez da ljubi svoje stvorenja.

Molitva: Sveta moja serafinko, koja si svojom čistoćom i gorućom ljubavlju bila na zemlji slast tvoga Boga koji je došao do toga da ti je jednog dana kazao da kao što mu je dok je bio na zemlji ljubljena bila Magdalena, a kako je ona bila u Nebu ti si bila njegova ljubljena; i zato te je s tolikom nježnošću ili opominjao kao otac ili govorio kao zaručnik, i tako često u svetoj pričesti se tako s velikim milostima se tebi darivao; moli Terezijo, tvoga Boga za mene, koji ajme, nisam njegova radost, nego zbog mog života razlog njegove patnje, moli ga da mi oprosti i dadne mi novo srce slično tvome, čisto i puno ljubavi.

A Ti, moj ljubljeni Isuse, koji iako si predvidio moje nezahvalnosti, nisi propustio udijeliti mi tolike milosti, a posebno da si me pozvao na svetu vjeru, i koji sa tolikom ljubavlju nisi ustručavao darovati se meni toliko puta u Presvetom, ah svojim milosrđem udostoj se zapaliti moje srce, tako da bude u skladu s mojom vjerom i djelovanjem. Ah božanski, istinski i jedni ljubitelju moje duše, kada, kada će doći taj dan da ću te početi ljubiti svim mojim srcem? O da bi danas bio za mene taj sretni dan, u koji sam počeo častiti ove godine tvoju dragu zaručnicu i moju ljubljenu zagovornicu Tereziju. Ah moj Otkupitelju, po zaslugama tvoje Krvi i zaslugama tvoje Presvete Majke Marije, i također tvoje ljubljene Terezije, udijeli mi molim te, tako žarku ljubav prema tvojoj dobroti, da stalno oplakujem uvrede koje sam ti nanio, i potakne me da od danas pa nadalje tražim smo da budem tebi po volji, da se tebi svidim, kako to zaslužuješ. Amen.

Drugi dan devetnice: O DARU UFANJA KOJI JE IMALA SV. TEREZIJA

Mjera Božjeg milosrđa odgovara povjerenju koje duša ima u Boga; stoga kada Gospodin želi obogatiti neku dušu milošću prvo je obogati povjerenjem. Sv. majka Terezija je od Boga dobila tako veliki dar povjerenja da je dospjela s njime ispuniti sve što

je poduzela za slavu svoga zaručnika, tako je zbog toga općenito bila prozvana Terezija svemoguća.

Samo sjećajući se riječi apostola Pavla, da je vjeran Gospodin i da ne može prekršiti svoju riječ, ona je zadobivala takvu velikodušnost koja ju je činila snažnom protiv svih oluja: «Ah tko podiže glas, kliktala je, da tako kažem Gospodine, kolika je tvoja vjernost prema tvojim prijateljima! Neka mi sve nedostaje, samo da me Ti ne ostaviš, ja sam kušala koju korist ima onaj tko samo u tebe stavlja svoje povjerenje».

S povjerenjem u to sigurno sidro, ona je poduzimala velika djela obnove bilo ženskog, bilo muškog Karmelskog reda, i tolika utemeljenja usprkos tisuće protivština ljudi i đavla, bez ikakvog drugog oslonca, bez novca, samo s povjerenjem u Boga, tako da je običavala reći da je za utemeljenje dosta jedna iznajmljena kuća i zvono.

Kada je nailazila na veća protivljenja tada se više hrabrila govoreći da je to znak da će žetva biti veća, i sve je tako uspijevalo. Te nam je ostavila zapisano: «I tako imam ufanje da istinski lijek za ne pasti je vezati se uz križ i imati povjerenja u onoga tko je na njemu obješen: samo u njemu pronalazim istinskog prijatelja i takvom snagom te mi se čini da se mogu oduprijeti cijelom svijetu ako bi mi bio protivan, ne nedostajući mi samo Bog». Iz toga je proizlazila velika Terezijina muka koju je kušala kad se trebala suočavati s osobama koji se oslanjao na razum i ljudska dredstva.

Prema Tereziji u Toledu joj reče neki otac da je rad na obnovi beznadan, ali je ona nepomućene duše sve tješila i stavljala povjerenje u Boga govorila da će usprkos svega dobro uspjeti. Kada se na putovanjima nalazila u nekom opasnom prijelazu ona bi prv prolazila i tako poticala druge. Puna povjerenja u svog Gospodina nije se bojala niti cijelog Pakla, govorila je da se boji đavla koliko se boji muha. Nisu je nikada vidjeli ni ožalošćenu niti radosnu zbog bilo kojeg razloga protivnog ili povoljnog, nego je uvijek bila vedre duše uvijek ista prisebna u dubokom

miru, ukorijenjena uvijek u radosnoj nadi da Bog ne može uskratiti onome tko mu služi i stavlja u njega svoje povjerenje.

U to povjerenje Terezija je oslanjala sve svoje molitve koje je Bogu upućivala. I budući da nije znala drugo tražiti osim da sve bude po volji Gospodina, Bogu su bile drage molitve ove njegove zaručnice koji je došao do toga da joj je obećao udijeliti ono što bude tražila. Bilo je to kada je svetica molila za neku milost, bojeći se daje neće zadobiti zbog nedostojnosti, te joj se ukazao Isus pokazujući ranu svoje lijeve ruke: «Reče mi - kaže svetica – da je toliko trpio za mene, da ne sumnjam da će mi rado udijeliti sve ono što sam tražila, te me je podsjetio da kada mu još nisam služila nisam za nešto molila a da mi nije udijelio, bolje nego što sam znala moliti. Koliko više bi me sada uslišao kada je znao da ga ljubim, te da ne sumnjam u to».

I uistinu od ovog obećanja ona zapisa da je od Boga uvijek dobila više nego što je znala moliti. I na utjehu onima koji su joj pobožni ostavila je zapisane ove riječi: «U tome da oslobodi duše od grijeha po mojim molitvama, i da druge vodi putem većeg savršenstva dogodilo se puno puta, tolike su milosti da kada bi ih htjela ispripovjediti bilo bi to umaranje mene i onoga koji čita».

Dok je jedne večeri svetica zahvaljivala Gospodinu za milost koju je zadobila on joj je s ljubavlju odgovorio: «A što me moliš a da nisam učinio, kćeri moja». Jednoga drugog dana joj reče: «Već znaš o duhovnom braku između mene i tebe, i zato ti darujem sve moje patnje koje sam podnio i zato možeš moliti moga Oca kao za vlastitu stvar».

Svetica nam je za pouku ostavila zapisano u 13. pohvali: « O, o kako malo povjerenja imamo u tebe Gospodine! Kolika veća blaga i bogatstva ste nam povjerili, jer si nam 33. godine napora darovao i poslije tako samilosne smrti tvoga Sina, znajući koliko nezahvalni ćemo mu biti, nisi htio propustit povjeriti nam neprocjenjivo blago vašeg Sina u Presvetom Sakramentu, da ne ostane kod vas, kako bi se mogli okoristiti milosrdni Oče. O blažene duše koje znate dobro okoristiti se tako radosnom i

trajnom baštinom, kažite nam kako ste u tome uspijevale s beskrajnim blagom? Pomozite nam jer ste tko blizu izvora, crpite vodu za nas ovdje koji umiremo od žeđi».

Plod razmatranja: Pobožna dušo, razmišljaj o tome koliko Bog uslišava molitvu moljenu s povjerenjem. Traži i vjeruj i imati ćeš što želiš. Može proći nebo i zemlja ali ne riječ Božja koja kaže: *Svatko tko traži dobiva,* iako ne zaslužnije ono što traži kao što kaže sv. Toma. Tko ne traži ne dobiva. Evo dakle u čemu je naša pobjeda u napasti: *Zazvah moga Gospodina i bijah izbavljen od mojih neprijatelja.* Utecimo se Bogu i pobijediti ćemo. Eto od čega ovisi svako naše dobro: *Molite i dobiti ćete.*

Za zadobiti božanske milosti govorila je naša svetica molitva su jednina vrata, kad su ona zatvorena ne zna kako bi Bog djelovao. Shvatimo da naš Otac ne samo da se brine o nama, nego se trudi oko našeg dobra kako nam to kaže u svetom Pismu. Molimo dakle Boga s povjerenjem u ime njegova Sina Isusa Krista koji nam je obećao: *Ako molite Oca u moje ime dat će vam (Iv16,25).* Bog se brine o nama bez da ga molimo i kaže po proroku da će prije majka zaboraviti svoje dijete nego li će On zaboraviti jednu dušu. Dosta mu je prikazati našu bijedu i reći mu: *Gospodine ako hoćeš možeš me izliječiti,* ili reći sa Lazarovim sestrama: *Onaj koga ljubiš bolestan je.* A ovu molitvu treba stalno prikazivati: *Treba uvijek moliti i nikada ne sustati,* u protivnom u dan kada ne molimo pasti ćemo.

Molitva: Sveta moja zagovornice, već kad mi kažeš da ti je tvoj zaručnik obećao udijeliti ono što tražiš, i da je velik broj duša po tvojim molitvama zadobio pomoć, daj da i ja budem jedan od njih, preporuči me Isusu, i isprosite mi obraćenje kao što si tolikima isprosila.

A ti, vječni Oče, koji da bi mi oprostio i spasio me nisi se ustručavao poslati svoga ljubljneoga Sina u smrt, iz ljubavi prema njemu molim te spasi me i oprosti mi. Stvoritelju i Bože

moj, ti ne samo da si samilostan nego si i vjeran, udijeli mi dakle što te molim zbog ljubavi prema svom Sinu koji nam je obećao udijeliti ono što molimo u njegovo ime. Ti si također i pravedan, te budući da se kajemo za svoje grijehe oprosti nam i spasi nas po zaslugama svoga Sina koji je svojom smrću zadovoljio tvoju pravednost i zadobio nam spasenje.

Tako da se ja Bože moj pun nade s povjerenjem utječem tebi i molim zbog ljubavi prema tvome Sinu da od tebe ne tražim i ne očekujem ništa drugo osim tvoje ljubavi. O ljubljeni moj, daj da iziđem iz sebe kako bi počinuo samo u tebi. U tvoje ruke Gospodine, polažem svoju nadu i dušu svoju, kako bi u tebi sigurno živio ovaj život i umirući napustio ovaj svijet predan u tvoje ruke.

A ti slatka moja Majko i nado moja Marijo, isprosi mi milost da uvijek molim s povjerenjem u zasluge Isusove i tvoje. Amen.

Treći dan devetnice: O VELIKOJ LJUBAVI KOJU JE SV. TEREZIJA IMALA PREMA BOGU

Srce ove serafinke je bilo tako raspaljeno za Boga da su sve njene misli i čežnje bile čini ljubavi prema Bogu i dopadanja njemu. Počeo je gorjeti ovaj sveti plamen u blaženoj duši od djetinjstva kad je kao dijete od 7 godina bila spremna, kao što smo gore kazali, ostaviti roditelje, rodbinu i domovinu i poći među bezbožnik kako bi dala život za Isusa Krista.

S godinama je rasla ljubav, iako je kroz određeni broj godina, bila ohladnjela, kada ju je Bog novim svjetlom pozvao da ga savršenije ljubi a ona je tako dobro odgovorila, da je zaslužila čuti iz usta svog božanskog zaručnika, da kada ne bi bio stvorio Raj, stvorio bi ga samo za nju. A jednom drugom zgodom došao do toga te je kazao da je bio sav njezin, budući da je ona bila sva njegova. *Ja sam sav tvoj i ti si sva moja.* Riječi iz bule njene kanonizacije.

Uistinu bila je postala sva Božja, da opojena božjom ljubavlju nije znala o drugom govoriti osim o Ljubljenome, mislila je samo na njega, samo je s njim mogla komunicirati. Jer je bila naviknuta na slatki razgovor sa svojim Bogom nije se više mogla zadržati na stvorenjima, ako kako ona kaže nisu bila ranjene istom ljubavlju.

Ljubav ju je tako vukla prema Bogu da se proglasila nesposobnom raspravljati o ovozemaljskim stvarima, Tako da je jedanput kazala: «Ako me Gospodin bude držao na ovaj način dati ću loš račun o starima koje mi ja povjerio jer izgleda da me stalno vuku konopcima Bogu». I svaka stvar koja ju je udaljavala od stalnog sjedinjenja s Bogom bila joj je mučna, čak i jelo: «Više puta mi je velika muka - piše ona – to što trebam jesti jer me ožalošćuje i potiče da izreknem pohvalne riječi skoro bez da to primijetim».

Promotrimo njene lijepe osjećaje koje je ostavila zapisane o svojoj ljubavi prema Bogu, zapalimo se i mi na plamenu srca svete Terezije: «Ono što uobičavam reći po mom mišljenju kažem iz srca: ne pazim nimalo na samu sebe, samo tebe želim».

Na jednom drugom mjestu, iako je svetica bila ponizna, nije propustila kazati da jako voli svoga Boga i sa svetom odvažnošću je zapisala: «Potpuno sam nesavršena izuzev u želji i ljubavi: izgleda mi da ljubim Gospodina ali me djela ožalošćuju».

Drugdje govori o žudnji koju je mala da čim prije dođe do toga da ljubi svoga Boga i ovako piše: «Da mi je dan izbor da trpim sve muke svijeta do kraja, i nakon toga uspeti se samo malo više u slavi, ili bez muka sići malo u nižu slavu, dobrovoljno bi izabrala sve muke za samo malo više radosti spoznaje veličine Božje, jer vidim tko ga više poznaje više ga i ljubi». Videći da ljubi Boga i da je od Boga tako ljubljena klicala je s radošću: «O lijepe li razmjene, dati Bogu našu ljubav a dobiti njegovu».

Zbog toga se zna koliko joj je bila draga ljubezna prošnja trpjeti ili umrijeti koju je često Bogu ponavljala kako bi mu se dopala kako ona to sama donosi u 40-tom poglavlju svog života,

izgledajući joj da je želja za trpljenjem zbog Boga izgledala tako slatkom njenom srcu koje je ljubilo. Slično je govorila da se život na zemlji treba samo zato ljubiti da bi se za Boga moglo trpjeti, evo njenih riječi: «Na način da ne činim ništa želeći muke. I tako sad mi ne izgleda prilika za živjeti osim za to, što s velikom ljubavlju tražim od Boga. Ponekad mu kažem svim srcem: Gospodine ili trpjeti ili umrijeti, ne tražim drugo za sebe».

Od tuda zasluga da bude Isusova zaručnica s čavlom, i time izjavljuje njegova zaručnica ljubavi i križa: «Gledaj, kaže joj Gospodin polažući svoju desnicu kako se čita u njenom životu, gledaj ovaj čavao koji je znak da ćeš od sada pa na dalje biti moja zaručnica, do sada to nisi bila zaslužila, ubuduće ne samo kao Stvoritelja, tvoga Kralja i tvoga Boga gledati ćeš na moju čast nego i kao moja istinska zaručnica, moja čast je već tvoja, a tvoja moja».

Jednoga dana u poletu ljubavi reče da bi se obradovala vidjeti da netko u Raju uživa više slave od nje, ali ne zna da li bi se mogla radovati videći neku dušu koja bi Boga ljubila više od nje. Ona je stalno bila zauzeta stvarima Božje slave, kada bi nešto radila, u njenoj velikoj ljubavi bi joj izgledalo da je to ništa.

«Gospodine, govorila bi izgleda mi da ti ne služim, ne nalazim stvari koje bi me zadovoljile za uzvratiti nešto od onoga što trebam». Evo što ju je samo zadovoljavalo u ovom životu i što je trajno molila Boga: «Učini nas Gospodine dostojnima ljubiti te, kada već živimo, živimo za tebe, neka prestanu naši interesi. Što bi se moglo više zadobiti osim tebi se svidjeti? O Bože moj, što da činim da ti se dopadnem!»

Sve u svemu cijeli njen život je bila neprestana ljubav, trajno traženje da bude po volji svoga ljubljenoga, dolazeći konačno kao ćemo to vidjeti kod njene smrti završiti svoj život snagom ljubavi istrošena od plamena ljubavi koji ju je zapaljivao.

Plod razmatranja: Plod ovog razmatranja poučavaju riječi koje je jednog dana Gospodin kazao sv. Tereziji i poučio je da

istinska ljubav na ovoj zemlji ne sastoji se u naslađivanju u božanskim slastima, nego u vršenju volje Božje i trpljenju progonstava u miru.

«Misliš li kćeri, reče joj, da se zasluga sastoji u uživanju? Ne, nego se sastoji u djelovanju i trpljenju i ljubavi. Promatraj moj život pun trpljenja. Nemoj misliti kada gledaš moju Majku kako me drži u krilu da je uživala bez muke od dana kad joj je prorok Šimun kazao: *Tvoju dušu će probosti mač boli*, jer joj je moj Otac jasnim svjetlom pokazao koliko ću morati trpjeti.

Vjeruj mi kćeri moja da tko je više ljubljen od moga Oca veće progone od njega dobiva, a ovima odgovara ljubav. Što ti mogu ja dati više osim da želim za tebe ono što sam želio za sebe? Promatraj ove rane, jer nikada neće do toga doći tvoje muke. Tako ćeš mi pomoći oplakivati gubitak onih iz svijeta jer sve njihove želje su usmjerene prema suprotnome. Misliti da moj Otac pripušta u prijateljstvo s njime ljude bez progonstva je besmisleno. Tvrdim da one koje više ljubi vodi ih putem muke, i koliko ih više ljubi one su veće».

Ako dakle želimo ljubiti istinskom ljubavlju našeg ljubljenog Boga i svidjeti se njegovu Srcu, a ne našemu, treba prakticirati nauk koji je naša svetica činila i učila: «Uvijek sam išla sa željom trpjeti iz ljubavi prema Isusu u svemu i svim prilikama».

Treba se potpuno suobličiti volji Božjoj u protivštinama. Jednoga dana s Neba dođe sv. Terezija kazati nekoj pobožnoj duši ove riječi: «Želje koje sam imala za života da umrem pribavljaju da ti u djelovanju činiš volju Božju».

Na to se odnosi pobožna praksa prikazivanja sebe Bogu koju je činila svetica 50 puta dnevno gorljivo sa željom da se svidi Bogu. I obradovati ćemo jako Boga, i nećemo osjetiti križeve, jer kaže svetica, križ osjeća tko ga vuče, a ne tko ga zagrli.

Kao što se škrtac ne muči noseći teret zlata nego uživa, i koliko je teret teži veća je njegova radost, tako i duša koja ljubi više se raduje što više trpi za Boga videći da prikazujući patnju naviše se dopada ljubljenome.

Molitva: Sveta moja serafinko, ljubljena zaručnice Raspetoga, ti koja si tako gorila iz ljubavi na zemlji prema tvome i mome Bogu, a sada goriš višim i čišćim plamenom u Nebu, ti koja si uvijek želja vidjeti da je ljubljen od svih ljudi, molim te isprosi mi jednu iskru tog plamena koji neka mi učini da zaboravim svijet, stvorenja i samoga sebe, te da sve moje misli i sve želje, sve ljubavi budu uvijek upotrebljeni, u radostima ili mukama, u vršenju volje najvišeg dobra koje zaslužuje da bude beskrajno slušano i ljubljeno. Učini to svetice moja, koja može to učiniti, da kao ti sav gorim božanskom ljubavlju.

A tebe Bože moj moliti ću istim riječima svetice: «O Ljubljeni koji me ljubiš više nego što to mogu shvatiti, providi da ti moja duša služi sukladno tvojoj volji, a ne mojoj. Neka umre u meni ovaj ja i neka u meni živi drugi a ne ja. Neka živi On, dadne mi život, neka On kraljuje a je neka budem ropkinja jer duša moja ne želi druge slobode. Blago onima koje će lanci milosrđa Božjeg zarobiti i postati nemoćni osloboditi ih se. Ljubav je jaka kao smrt i tvrda kao pakao. O tko se već sada vidi bačen u ovaj božanski oganj, iz kojega se nada, ili bolje reći ne boji se više biti bačen vani!»

A ti Djevice Majko Marijo, koja si od svih stvorenja najviše ljubljena od Boga i najviše ljubiš, ti po kojoj se nama dijeli božanska ljubav, pomozi mi da više ne živim više kao nezahvalnik prema ljubljenom Bogu koji me je toliko ljubio.

Četvrti dan devetnice: O DARU SAVRŠENSTVA KOJI JE SV. TEREZIJA IMALA

Dvije su stvari potrebe za doći do savršenstva, velika želja i čvrsta odluka. Prvenstveno velika želja za svetošću je veliko počelo za postati svetim, dok s jedne strane Bog ne daje velikodušno svoje milosti, osim dušama koje su ih jako gladne, kao što je pjevala presveta Marija u svojoj mudroj pjesmi: *Gladne napuni dobrima*. S druge strane nama je potrebna ova

želja da možemo ustrajati u naporu koji treba podnijeti za zadobiti veliko blago savršenstva. Jer ono što se malo želi malo se i trudi za zadobiti ga, dok za zadobiti ono što se mnogo želi svaki napor je sladak i lagan.

Zato Bog naziva blaženima one koji su ne samo željeli, nego su gladni, to jest imaju žarku želju za svetošću. *blago onima koji su gladni i žedni pravednosti.*

Neka naše misli budu velike, ostavila nam je zapisano naš nebeski orao Terezija, kojoj je velika želja da se dopadne Bogu služila kao krila za veliki let prema savršenstvu. Naše želje neka budu velike i od toga će nam doći veliko dobro. A na drugom mjestu svetica kaže da ne treba slabiti želju nego gajiti povjerenje u Boga da ćemo uz napore malo po malo sa božjom milošću doći gdje su došli mnogi sveci.

Govorila je da je Božje veličanstvo prijatelj velikodušnih duša, ako idu ne s povjerenjem u same sebe, i ona je tvrdila iz iskustva da nikada nije vidjela neku dušu strašljivu i mlitavu koja bi u puno godina prošla toliko, kao ove duše u malo dana. Jer , kaže svetica, Gospodin se naslađuje toliko željom kao da je učinjena.

O koliko uistinu su bile velike želje koje je ona imala dopasti se svom Gospodinu! Nije se ustručavala tvrditi o sebi, da iako je sva nesavršena, zbog toga je imala velike i savršene želje. Dolaze mi, drugdje je napisala, želje služiti Bogu s poletima koje ne znam izraziti, činilo joj se da bi podnijela sve; muku, mučeništvo i smrt. Uistinu za nju nije bilo teških stvari koje kad je shvatila da su Bogu drage, a da ih nije poduzela i dovršila. To ona sama zapisano tvrdi o svom životu:

«Sa svakom stvari, ma kako bila teška, koja je bila preda mnom hrabro sam se suočila». Tako da je svetica iz iskustva sa sobom ovako zapisala: «Ostajem zapanjena, koliko koristi na duhovnom putu hrabriti se u velikim stvarima, da duša koja nema odmah snage, velikodušno poleti i snažno napreduje». Ovdje daje veliku pouku da nije poniznost ne željeti postati svetim.

«Neka poniznost bude prva, učila je ona, ali treba shvatiti, da đavao čini te izgleda kao oholost imati velike želje i nasljedovati svece».

Ali za doći do savršenstva nije dosta imati samo veliku želju treba imati i čvrstu odluku, jer će želja bez odluke biti beskorisna, kako se to dogodi mnogim dušama koje uvijek žele, uvijek se napasaju željama ali se ne odluče provesti u djelo i tako ostanu u svojoj mlakosti bez da ikada napreduju. Ja bi htjela, napisa o tome svetica, molitvu koja u malo vremena uzrokuje velike učinke, više nego ono od mnogo godina, u kojoj duša ne odluči učiniti nešto što vrijedi za Boga.

Sv. Bernard kaže da mnogi ne postaju sveci jer se ne ohrabruju. To je oplakivala i svetica govoreći: «Mnogi koji bi se mogli uspeti do vrha ostaju u podnožju gore». Kod susreta ona je obećavala da kada neka duša samo da se Bogu svidi, poduzme odlučno neko djelo, lako do svega dolazi. Piše u fondacijama, ovdje odgovara Gospodine riječ tvog proroka, da izgleda naporan tvoj zakon, svjedočim da ne vidim niti ne znam kako je uzak put koji vodi do tebe. Kušala sam u mnogim stvarima - tvrdi svetica – da tko odluči na početku učini sve ma kako izgledala teška stvar, ako se čini zato da se Bogu dopadne ne treba se bojati. Đavao – kaže ona – se jako boji odlučnih duša, te tvrdi da kad kuje spletke da im nanese štetu bude njima na korist.

Takva, kako je učila druge, bila je sveta majka Terezija. Kada je bila pozvana predati se potpuno Bogu, dala se bez zadrške s tolikom odlučnošću, da je na kraju obavezala se tražiti više se dopasti svome ljubljenome došla je do toga da je učinila veliki zavjet koji je zbunjivao svece, zavjet nazvan sveti krug, činiti uvijek ono što je shvatila kao savršenije.

Time je pokazala veliku i odlučnu svoju dušu kojom je htjela doći do najuzvišenijeg savršenstva do kojega može doći duša ovdje na zemlji kako bi dopala Bogu svim svojim snagama.

Plod razmatranja: Neka plod ovog razmatranja bude žudnja istinskom željom, kao sv. Terezija, i odlučiti svim srcem predati se Bogu nastojeći uvijek sve više napredovati u savršenstvu. Dobro je govorio veliki sluga Božji p. Ipolit Durazzo iz družbe Isusove, kao što se čita o njegovu životu, da ljudi svijeta nisu nikada zasićeni dobrima ove zemlje u ovom životu, i uvijek ih više traže; između ostalog kažu dosta nam bilo koje mjesto u Raju.

Tko uistinu susretne i ljubi Boga, a ne svijet zadovoljava se s bilo kojim mjestom na ovoj zemlji, a nebeska dobra uvijek sve više traže bez da se zasite. Slično je govorio dobri otac da bi postali sveti treba živjeti bez da se žele druge stvari, osim one po kojoj se sve postiže, biti po volji Božjoj.

Nakon želje treba čvrsta odluka potpuno se predati Bogu. Bog nam već daje želju. Ova želja je jasan glas kojim nas poziva na svoju ljubav. Već nas je više puta zvao, što čekamo? čekamo li da nas više ne pozove i da nas napusti? Treba jedanput čvrsto odlučiti okrenuti leđa svemu što nije Bog. Nije više trenutak odupirati se ljubavi Gospodnjoj koji jedini zaslužuje da ga ljubimo. Treba prekinuti svaku navezanost na ovu zemlju koja nas priječi da budemo potpuno Božji. Odluka, odluka. Bog. samo Bog i ništa drugo.

Molitva: Svetice moja, s tobom se radujem kada te vidim u Nebu gdje ljubiš svoga Boga ljubavlju koja te potpuno zadovoljava i čini sretnim tvoje srce koje je toliko željelo ljubiti ga na ovoj zemlji. A jer se u tebi u Nebu povećala ljubav, povećala se i ljubav da Boga vidiš ljubljena, pomozi sveta majko ovu moju bijednu dušu koja želi s tobom gorjeti svetom ljubavlju prema beskrajnoj Dobroti koja zaslužuje ljubav bezbroj srdaca.

Kaži Isusu za mene, kao što si jedanput kazala za nekog njegova slugu na zemlji: «Gospodine uzmimo ga za prijatelja». Kaži mu da mi pomogne odlučiti da mu zauvijek potpuno predam

svoju volju, da ne tražim ništa drugo u svim stvarima osim njegove slave i da mu budem po volji.

A ti moj Gospodine kaži mi što želiš od mene sa svim milostima koje mi daješ? Ah, shvaćam te, shvaćam te, blago moje, sve moje i moja istinska ljubavi jer me jako ljubiš želiš da i ja tebe jako ljubim i budem potpuno tvoj. Želiš da moje srce ne bude više podijeljeno, nego cijelo usmjereno da ljubi samo tebe, samo tebe. Ali ako si ti uistinu jedini ljubak treba da ja i drugi jedino tebe ljubimo, ljubljeni moj kada me već nadahnjuješ veliku želju da te ljubim učini da to tako bude i da te ljubim koliko ti želiš. Ako hoćeš da želim i tražim tvoju ljubav, Bože moj usliši moju molitvu i želim te ljubiti više od serafina , i to ne da postanem veliki među svecima, niti da zadobijem veliku slavu u Raju nego samo da ti budeš zadovoljan.

Budući da te jako ljubim prikazuje se da trpim svaku muku za svu vječnost ako se to tebi sviđa. Usliši me Gospodine moj zbog ljubavi prema Isusu Kristu, iz ljubavi prema sv. Tereziji. Presveta Djevice Marijo ti si moja nada, zbog tebe se nadam svakom dobru.

Peti dan devetnice: O TEREZIJINOJ PONIZNOSTI

Ponizna srca su ciljevi strijela Božje ljubavi, naprotiv kao što je govorila sv. Marija Magdalena Paciška jedina vježba za zadobiti božansku ljubav je poniziti se. Zato se Bogu svidjelo u srce Terezije sabrati toliko blaga milosti jer ju je našao jako poniznom. A svetica pripovijeda o sebi da najveće milosti kojima ju je obogatio Gospodin je primila u trenutku kada se ponizivala pred Bogom.

Uistinu naša svetica je bila tako ponizna da iako se Gospodin prema njoj ponašao kao prema ljubljenoj zaručnici, kao što smo gore vidjeli, ona se odnosila prema svome zaručniku kao da je bila nezahvalna i nevjerna zaručnica. I za to ma koliko joj je darova Isus davao i ma koliko ju ljudi hvalili nije nikada mogla

doći do toga da sebe smatra dobrom. I iako je živjela od Boga uvjeravana da nije prevarena, nego da se radilo o darovima njegove ljubavi tako da dok ih je primala nije mogla sumnjati da ne dolaze od Boga, usprkos toga misao koju je imala o sebi je bila tako niska, da ju je uvijek držala bojazan da je prevarena, jer nije mogla vjerovati da Bog obdaruje tako nedostojnu dušu kao što je držala da je ona sama.

Jednoga dana svetica je išla u samostan koji je utemeljila u Burgosu, neki redovnik joj je govorio o glasu svetosti koji ju prati, a ona mu je odgovorila: «Tri stvari su rečene o mom životu, da sam bila djevojčica dobe naravi i da sam bila diskretna, sada neki govore da sam sveta. Prve dvije stvari sam jednoga dana povjerovala i ispovjedila sam se da sam povjerovala ispraznosti, a o trećoj se nisam nikada toliko prevarila i povjerovala joj».

U spisu koji je napisala o svom životu govoreći ispovjedniku o milostima koje joj je Bog udijelio ovako kaže: «Ponekad mi se činilo uvredljivim da se sazna o meni, ali sada mi se čini da zbog toga nisam bolja nego gora jer ako si malo pomažem s tolikim milostima, i zbog toga mi izgleda da nije bilo gore od mene na svijetu. - na drugom mjestu reče – Ne drugo do li primiti milosti kao da je najnekorisnija stvar na svijetu, svi donose plodove, a ja nisam dobra ni za što».

Neka osoba videći Tereziju tako obdarenu od Boga i kako su je već smatrali sveticom u svijetu reče: «Majko čuvajte se od ispraznosti». A ona je začuđeno odgovorila: «Samodopadnost, ne znam zbog čega, videći tko sam trebam se paziti da ne očajavam».

Veliko svjetlo kojim joj je Bog dao da vidi njegovu uzvišenost i ljubav kojom ju je ljubio činilo je da smatra teškim prekršajima male nedostatke a koje mi niti ne znamo osuditi kao nedostatke. Tako da se zbunjivala i kliktala: «Prekini Gospodine davati mi tolike darove, tako brzo si zaboravio na moje nezahvalnosti?

Pišući ispovjedniku o svom životu, jedanput ga je molila da objavi posvuda njene grijehe kako ne bi – kaže – varala svijet koji misli da se u meni nalazi neko dobro. I kada bi ona kome govorila o svom lošem život oni koji bi slušali nisu htjeli držati je za ono što je o sebi držala, utjecala se svom zaručniku i govorila mu žaleći se: «Gospodine zašto mi narod ne vjeruje? Misli ti na to, ja ne znam što bi više činila».

Samo misao da bi drugi trebali saznati o milostima koje joj je Bog udijelio toliko ju je žalostio, kao što piše o svome životu, da je hitjela biti živa zakopana kako se ne bi više pojavila u svijetu, o tome sama pripovijeda da joj je jedanput Gospodin kako bi ju umirio u toj muci rekao: «Terezija čega se bojiš? Znajući ljudi o milostima koje ti darujem ne mogu ti učiniti ništa drugo do li slaviti mene i mrmljati o tebi». I tako se ona - piše – umiri.

Naša svetica nije bila od one vrste poniznih koji iako ponekad misle nisko o sebi samima i ponekad to kažu i pred drugima ne mogu podnijeti da drugi o njima govore kao grešnima i preziru ih. Ne, svetica, kako to čine uistinu ponizne duše, slabom se držala i željela je da je svi drugi takvom smatraju. Dolazila je do toga da je govorila da nema ljepše glazbe za nju od toga kada bi čula da joj se predočuju njene mane.

Više puta se našla u situaciji da je bila vrijeđana i loše se s njom postupalo tada je njena ponizna duša više uživala u tim prezirima nego kad su je hvalili i slavili.

Koliko puta dok je išla utemeljiti samostane s tolikom slavnom za Boga, bila je vrijeđana kao dvoličnica, lažovka, umišljena oholica, pa čak s propovjedaonice u njenoj prisutnosti, kao što se to jednom dogodilo. Došao je ljutiti papinski poslanik zapovjediti joj da se povuče u neki samostan i više ne izlazi, govoreći da je nemirna žena lutalica. A ona se u miru zatvori poslušna bez da se branila zadovoljna zbog prezira i zbunjenosti.

Drugi puta su je optužili pred inkvizicijom da je čarobnica i vještica. Jednom je saznala da neki pater govori loše o njoj te odgovori: «Da me ovaj pater poznaje, druga veća zla bi mogao

reći o meni». Kada je ulazila u Sevilju na početku je bila prezrena i ogovarana i tada ona reče: «Blagoslovljen Bog koji me poznaje tko sam». Na drugom mjestu je kazala da osobe koje su zlo o njoj govorile ne samo da joj nisu bile loše, nego joj je izgledalo da osjeća za njih novu ljubav.

Na putu u samostan utemeljenja u Burgosu prolazeći uskim putem neka žena koja je tražila prolaz videći Tereziju u siromašnom habitu reče joj prođi svetice i zatim je gurnu tako da je pala u blato potoka. Suputnice svetice su htjele zametnuti pomutnju sa ženom, ali im ona zabrani govoreći: «Šutite kćeri moje, ova žena je dobro učinila".

Drugom zgodom dok je bila u crkvi neki su htjeli proći a ona to nije odmah primijetila te su je potjerali udarcima i tako je poslali na drugu stranu. Neka žena je izgubila kućnu papuču i misleći da ju joj je ukrala svetica s drugom papučom se usudila udariti je po licu a ona je sve primila u miru zadovoljnija prezirima više nego bi neki čovjek od svijeta bio zadovoljan pohvalama. Tako da se tvrdilo da je one koji su je vrijeđali ona više ljubila, do te mjere da se govorilo da tko želi biti ljubljen od Terezije trebao ju je samo uvrijediti i poniziti.

Plod razmatranja: Svi žele biti ponizni a malo njih da budu poniženi. Sv. Ignacije Loyolski poslan s Neba od Gospe poučio je sv. Mariju Magdalenu Pacišku: «Poniznost je uživanje u svemu što nas navodi da preziremo sami sebe». To znači biti ponizna srca, kako je to učio Isus, to jest držati se za ono što uistinu jesmo, i željeti da nas drugi tako smatraju i tako se prema nama ponašaju. Evo dakle, prakse poniznosti, najpoznatije pouke sažete od same svetice:

1. Izbjegavati svaku prigodu i razgovor o vlastitoj časti, osim ako to ne bi neki duhovni uglednik korisnim smatrao korisnim, te je svetica učila ne uplitati se dajući mišljenje, osim ako ga od nas traže ili iz ljubavi.

2. Ne pokazivati nutarnju pobožnost, osim iz velike potrebe, i ne pokazivati nikada na van pobožnost koja ne odgovara nutrini.

3. Radovati se videći da smo ogovarani, vrijeđani, ismijavani, ne ispričavajući se osim ako to ne prijeći veće dobro. Kada nas opominju primiti opomenu s nutarnjom i vanjskom poniznošću moleći Boga za onoga tko nas opominje.

4. Nastavljati moliti Boga, molitvu sv. Ivana od Križa da budemo prezreni Bogu za ljubav. I na kraju ne očekivati da u tome sjetila i niži dio duše kušaju užitak, nego djelovati po razumu zadovoljavajući se da se Bogu dopadamo. Najviše koristi da se vježbamo u molitvi pripraviti se primiti sve prezire, moleći Isusa i Mariju da nam daju snagu da kada bude prigoda izvršimo dobe nakane.

Molitva: O moja zagovornice koja si svojom lijepom poniznošću ranila srce tvoga Boga, zbog ljubavi koju imaš prema svojoj dragoj Majci Mariji i tvome dragom zaručniku Isusu, molim te da mi isprosiš poniznost da bi bio s tobom bio sličan mome Isusu koji se toliko ponizio na zemlji, te tako mognem jednog dana doći s tobom u Raj motriti ga i ljubiti.

A Ti najponizniji moj Isuse, koji si da bi me naučio podnijeti prezire i učiniti ih meni slatkima i ljupkima htio si biti ovdje na zemlji prezreniji i ponizivaniji od svih do te mjere da si se nasitio prezira i postao sam prezirom ljudima priteci u pomoć puninom tvoga milosrđa neredu ispraznosti u mom srcu.

Isuse moj Spasitelju vidim da zbog moje oholosti do sada nisam ni malo bio tebi sličan. Vidim da ne mogu biti pripušten u tvoje kraljevstvo jer nisam sličan tebi koji si se zadovoljio time da umreš na prezrenom drvetu križa ubijen kao zločinac iz ljubavi prema meni. Ah moj Gospodine Ti si nevin trpio tolike prezire za mene a ja nisam mogao za tebe podnijeti puno manji prezir. Znam da sam toliko puta zaslužio vječne prezire u Paklu. Spoznajem da je to velika kazna za moje grijehe da nakon što sam bio nezahvalan postao sam i ohol.

Ljubljeni moj Otkupitelju, ubuduće ne želim više biti takav. Želim i molim da budem ponižen kao i ti. I kad sam se već odvažio prezreti tolikom puta tvoju uzvišenost i najveću dobrotu, sada želim prihvatiti sve prezire kako bi se tebi dopao. Ali moj Gospodine čemu služe ove moje nakane, ako mi ti ne pomogneš da ih ostvarim. Kada već želiš da budem spašen pomozi mi, prezreni moj Isuse, zaslugama prezira koje si pretrpio, da sa strpljenjem podnosim sve prezire koje ću doživjeti u životu.

A ti Marijo koja si poslije Isusa najponiznije stvorenje i zbog toga si postala uzvišena isprosi mi Gospe moja istinsku poniznost, ne da bih bio velik u slavi, nego velik u dopadanju Bogu, te postao sličniji tebi i mom prezrenom Isusu. Amen.

Šesti dan devetnice: O POBOŽNOSTI KOJU JE SV. TEREZIJA IMALA PREMA PRESVETOJ DJEVICI MARIJI I SLAVNOM SV. JOSIPU

Sv. Mariji Magdaleni Paciškoj je bilo dano vidjeti božansku ljubav kako u obliku divnog mirisa u dragocjenoj posudi se po Marijinim ruka širi. Samo po rukama ove Djeliteljice se dijele sve Božanske milosti, tako i dar svih darova, božanska ljubav.

Dobro je znala naša svetica da je po rukama svoje preslatke Majke dobila sve milosti, a posebno ljubav u kojoj je vidjela tako obogaćenu svoju dušu. Te kako bi bila zahvalna svojoj Presvetoj Majci Mariji nije znala što činiti za ljubiti je i častiti. Još od kada je bila djevojčica dok je bila u kući tražila bi samotna mjesta kako bi častila Gospu molitvom krunice i drugim pobožnostima. Kada joj je umrla majka odmah je otišla pred svoju Kraljicu i s ljubavlju i povjerenjem da će biti uslišana i prikazala se Mariji za kćer govoreći da će od tog trenutka ona biti njena jedina draga Majka.

I uistinu u svim svojim mukama i potrebama svetica se uvijek utjecala Mariji kao svojoj ljubljenoj Majci. Na kraju da bi je vidjela posebno posvuda štovanu poduzela je djelo obnove

karmelskog reda koji se ponosi da vojuje pod posebnom zaštitom Kraljice Neba.

Marija kada nas susreće, ljubeći one koji nju ljube, naprotiv govoreći sa sv. Ignacijem mučenikom, uvijek više ljubi nego li se nju ljubi, ne dopušta nikada da je njena djeca nadmaše u ljubavi, dobro je znala velika Kraljica prepoznati i nadmašiti ljubav svoje ljubljene kćeri tolikim milostima koje joj je udijelila.

To je dobro pokazala kada se udostojala s toliko nježnosti sići s Neba i svojim rukama ukrasiti našu sveticu mističnom i dragocjenom ogrlicom koliko joj je bilo drago vidjeti da je postala najdraža Isusova zaručnica. Zatim se vidjelo koliko ju je Marija ljubila u trenutku njene smrti kad je bila pored svoje ljubljene kćeri kako bi je tješila u njenom prijelazu i primila među svoje ruke njenu blagoslovljenu dušu.

Istovremeno je naša svetica bila jako pobožna slavnom Marijinom zaručniku sv. Josipu, na protiv može se reći da je ona imala čast da zapali u svijetu pobožnost prema ovom velikom svecu. Još kao djevojčica osjetila je veliku nježnost prema sv. Josipu. Nije poduzimala poduhvata a da ih nije preporučivala sv. Josipu, svome ocu i gospodaru, kako ga je ona uvijek zvala zbog ljubavi i poštovanja koje je imala prema njemu. Pod njegovim imenom i zaštitom je posvetila tolike samostane koje je utemeljila.

A kada je već bila proglašena svetom, neki samostani su mijenjali ime zaštitnika sv. Josipa za njeno, Terezijino, ona se ukazala u Avili sestri Isabelli od sv. Dominika, i zapovjedila da odmah ponovno uzmu ime sv. Josipa za zaštitnika, pokazujući i s Neba da više voli na zemlji njegovu slavu nego svoju.

Već je poznato koliko je naša svetica zbog poniznosti bila suzdržana u pokazivanju nebeskih milosti, ali iz želje da vidi kako svi slave sv. Josipa, nije se ustručavala objaviti posebne milosti koje je po njemu zadobila. U svom životu tvrdi da se ne sjeća da je molila sv. Josipa za neku milost a da je nije dobila.

«Začuđujuća su stvar one velike milosti koje mi je Bog udijelio posredstvom ovoga blaženog Sveca. Kakvih me je samo opasnosti oslobodio, i tjelesnih i duševnih!

Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu (imam iskustva) da pritekne u svima. Gospodin nam hoće pokazati sljedeće: Kako je sv. Josipu bio podložan na zemlji – budući da ga je zvao ocem, a bio mu je hranitelj – mogao mu je zapovijedati i na Nebu, te On čini što god od njega traži. To su doživjele, također iz iskustva, još neke druge osobe kojima sam govorila da se preporuče njemu, a puno je i onih koje doživljavaju ovu istinu iznova gajeći pobožnost prema njemu...

Htjela bih privoljeti sve da gaje pobožnost prema ovome slavnom svecu, zbog velika iskustva koje imam s dobrima što ih postiže od Boga. Nisam upoznala osobu koja bi uistinu gajila pobožnost prema njemu i obavljala posebne službe a da ne bih vidjela kako je uznapredovala u kreposti (...) Jedino molim, za ljubav Božju, da to kuša onaj tko mi ne bude vjerovao, pa će iz iskustva vidjeti kako je veliko dobro preporučivati se ovome slavnom patrijarhu i gajiti pobožnost prema njemu».

Plod razmatranja: Kod Isusa Krista Marijina zaštita je moćna i čini dobro duši govorio je sv. Franjo Saleški. Po njegovu mišljenju je i najsigurniji oslonac koji možemo imati kod Boga. P. Suarez donosi kao mišljenje Crkve da je Marijina zaštita korisna i potrebna, da je Bog odredio udijeliti nam sve milosti po Mariji.

Ljubimo i utječimo se uvijek Marijinoj pomoći ako želimo biti spašeni i postati svetima i nazovimo je sa sv. Bernardom razlogom svake naše nade, sa sv. Bonaventurom spasenjem onih koji je zazivaju, sa sv. Germanom disanjem kršćana, sa sv. Augustinom utočište grešnika i na kraju pozdravimo je sa svom vojujućom Crkvom: *živote, slasti, ufanje naše.*

Sv. Terezija je govorila kako ne može shvatiti kako netko može biti jako pobožan Kraljici anđela, a da nema posebnu ljubav prema njenom zaručniku sv. Josipu koji se toliko založio na ovoj zemlji služiti Mariji i njenom dragom Sinu Isusu. Utječimo se sv. Tereziji da nam isprosi pobožnost prema Mariji i sv. Josipu.

Molitva: Radujem se sv. Terezijo da si u Nebu u društvu tvoga duhovnog oca sv. Josipa koji te je toliko na zemlji obdario i ljubio. Dok mu zahvaljuješ, radujući se velikoj slavi kojom ga je obogatio Isus, preporuči me tom velikom svecu, moli ga da uzme pod zaštitu i mene bijednika.

Obrati se zatim, svetice moja, majci Božjoj koja sve može, kad se već ponosi da je utočište grešnika, kaži joj da sam ja jedan od najbjednijih grešnika. Kaži joj da me od danas kao preporučena od tebe gleda milosnijim očima, da mi pomogne u napastima da mi pomogne u času smrti. Kaži joj da ja iz njenih ruku očekujem svoje vječno spasenje. Kaži joj svetice moja i Ona će te sigurno uslišati jer ako te toliko ljubila na zemlji koliko te sada više ljubi na Nebu gdje je ti više ljubiš i častiš. Budući da Ona velika Kraljica je i velika moja Odvjetnica kod Isusa, tako si ti Terezijo moja odvjetnica kod Marije.

Tebi se obraćam veliki zaštitniče sv. Josipe, nemoj odbiti zaštitu najnezahvalnijem grešniku na svijetu. To te molim iz ljubavi prema tvom ljubljenom Isusu, iz ljubavi prema Mariji tvojoj zaručnici i iz ljubavi prema tvojoj ljubljenoj Tereziji koja se toliko trudila na zemlji da te više proslavi. Daj da umrem kao ti, između ruku Isusa i Marije.

A ti Presveta Djevice Marijo koja si spasenje, utjeha, bogatstvo duša daj da budem tvoj sluga i tvoj ljubljeni, u tebe polažem sve svoje nade.

A na kraju, Ti moj slatki i dragi Otkupitelju ti znaš da jedini cilj zbog kojega tražim Marijin, Josipov, Terezijin zagovor je taj jer te ne želim izgubiti i jer te želim ljubiti, jako ljubiti. Ah Bože

moj, sve moje, jedina moja ljubavi i Kralju moga srca, kraljuj, ti kraljuj nad cijelim mojim životom, zapovijedaj mojim osjećajima, mojim moćima i slatkom snagom tvoje ljubiavi daj da te slušam kako ti želiš. Kralju moj, oče moj, darujem ti svu svoju volju, svoju slobodu primi je i učini od mene ono što najviše želiš. Daj da te ljubim i da budem ljubljen od tebe, ništa drugo ne želim i zadovoljan sam. Amen.

Sedmi dan devetnice: O RANI LJUBAVI KOJU JE TEREZIJA OD BOGA DOBILA NA SVOM SRCU

Od trenutka kada je Isus proglasio Tereziju svojom zaručnicom na tako ljubezan način, kao što smo vidjeli gore, bila je tako zahvaćena od svoga ljubljenoga da nije znala na drugo misliti osim biti mu zahvalna. Videći se tako obdarena od božanskog zaručnika i istovremeno tako siromašna da odgovori na tolike milosti slatko je klicala sa zaručnim iz Pjesme nad pjesmama: *Poljubi me poljupcem usta svojih ljubav je tvoja slađa od vina.*

Pomagala se željom da trpi kako bi se više svidjela Bogu, ili žudnjom da umre kako bi ga savršenije ljubila. I to su bili cvjetovi. Zatim je nastojala hrabriti svoje žudeće srce plodovima ljubavi koji su sveta djela, pokore, poniženja, posebno naporima koje je poduzimala i koje su trajale za vrijeme velikog djela obnove reda, uspjela je utemeljiti 32 samostana, siromašna i lišena ljudske pomoći i od početka s protivljenjima svijeta, kako to podsjeća crkva u službi čitanja.

Usprkos toga ništa nije uspijevalo zadovoljiti njene goruće želje da se dopadne svom nebeskom zaručniku, i svome ljubljenome se žalila da ne može podnijeti veliku muku da se vidi tako obogaćenu u primanju i tako siromašnu u uzvraćanju. Te je često okružena plamenovima Božanske ljubavi, van sjetila slatko izgarala i uzdisala. Ah kako je to bio lijep prizor za vidjeti blaženim dusima koji su joj pomagali vidjeti plemenitu zaručnicu Raspetoga kako žudeći klikće.

Učinka tog svetog htijenja, kako to uče naučitelji, da duša tako zaboravi na sebe i svoje stvari tako da ljubi jedino dragoga i želi mu se dopasti. To je ljubav zaručnice kako uči sv. Bernard slijedećim riječima koje stavlja u usta duše zaručnice: *Sluga se boji, sin poštuje, plaćenik odjeljuje, a ja koja sam zaručnica ljubim ljubiti, ljubim biti ljubljena, ljubim ljubav.*

Upravo takva je bila naša serafinka koja je sretno žudjela zaboravljajući na sve što ne služi božanskoj ljubavi, ljubljena i ljubi, nije tražila druge radosti osim u Bogu, niti je htjela drugu osim da ga ljubi.

Kao što lovac više puta ranjava željeni plijen kako bi se uvjerio da će biti njegov, tako izgleda da je božanski Strijelac s lukom činio sa sv. Terezijom šaljući joj više puta jednog serafina da joj rani srce koje je htio samo za sebe. Poslušajmo samu sveticu koja to opisuje u 29- tom poglavlju svoga životopisa:

„Gospodin se udostojao da vidim ovdje nekoliko puta ovo viđenje: vidjela bih pored sebe jednog anđela, s lijeve strane, u tjelesnom obliku, ono što ne običavam vidjeti osim čudom. Premda mi se puno puta ukazuju anđeli, to biva a da ih ne vidim, već je nalik onom prethodnom viđenju koje sam spomenula naprijed. To viđenje Gospodin se udostojao da vidim ovako: nije bio velik nego malen, jako lijep, tako zažarena lica da je bio nalik onim jako uzvišenim anđelima koji izgleda da se svi žare. To mora da su oni koje nazivamo kerubinima, jer im imena ne kazuju.

No dobro vidim da u Nebu postoji razlika od jednih anđela do drugih, te između ovih i onih, da to ne bih znala iskazati. Vidjela sam mu u rukama dugačko zlatno koplje, a na vršku željeza činilo mi se da bijaše malen oganj. Činilo mi se da mi je time nekoliko puta probo srce i da mi je sezalo do utrobe. Sva bi ostala ražarena ljubavlju prema Bogu. Bol bijaše tako velika da me je prisiljavala ispuštati one jecaje. Slast koju mi je pružala ova prevelika bol tako je neizmjerna, da se ne može poželjeti da mine, niti se duša može nasladivati ičim doli Bogom. Nije to

tjelesna bol, nego duševna, premda ponešto sudjeluje i tijelo, pa čak i puno. To je tako blago udvaranje koje se vodi između duše i Boga, da usrdno molim njegovu dobrotu neka dade da ga okusi onaj tko bude pomislio da lažem".

O ljubljena rano, treba dakle klicati, o blaga boli! o željeni plamenu! Rana koja čini da ljubimo onoga koji nas ranjava, slasti koja si slađa od svih užitaka svijeta, plamenu koji si poželjniji od svih kraljevstava svijeta, ti si najdraži dar koji daruje božanski ljubljeni svojim vjernim i ljubljenim zaručnicama, daru koji izlaziš izravno iz srca ljubljenoga Boga po kome duša se ne zadovoljava ničim što nije Bog.

Tko ima veliku ranu na srcu ne može a da ne misli na onoga tko ga je ranio, a ako bi to htio zaboraviti sama bol ga na to podsjeća. Tako duša koja je ranjena od Isusove ljubavi ne može više živjeti bez da ljubi Isusa, bez da misli na Isusa. Ako svijet i stvorenja nastoje rastresti je od njene ljubezne misli, sama rana je slatko primorava misliti na onoga tko ga je iz ljubavi ranio, i žudijeti ljubavlju za njim. Upravo to se dogodilo svetici koja završava pripovijest o toj primljenoj milosti ovim gorućim riječima: „Tih dana dok je to trajalo bila sam kao izbezumljena. Nisam htjela ni gledati ni govoriti, već samo prigrliti svoju muku, koja je za mene bila najveća slava od svekolike što postoji u svemu što je stvoreno".

Ali o Bože, tko ne bi zagrlio tu muku, ako se može nazvati mukom ona koja dolazi s sretnim plamenom ljubavi koji čini blaženima i svetima u Nebu i ispunja ih radošću za svu vječnost. Ali za učiniti sposobnim srce primiti ovaj plamen i ove rane treba se jedanom zauvijek odlučiti i istjerati iz srca svaku stvar koja nije Bog, velikodušnim zbogom svim stvorenjima govoreći: svijete, časti, stvorenja, bogatstva što hoćete od mene? Odričem se svega, ostavljam vas, zbogom.

Moj Bog je učinio da se zaljubim, ranio me, svojom ljubavlju je konačno zadobio cijelo moje srce. Učinio je da spoznam da nije zadovoljan ako njega potpuno ne posjedujem. Stvorenja,

dakle odlazite od mene, ne možete me zadovoljiti, niti se ja više želim zadovoljiti vama. Odlazite zadovoljiti one koji vas traže, ja vas više ne želim.

A što želim? Želim samo Boga, s Bogom sam zadovoljan, samo Bog mi je dosta. Dosta što sam vas ljubio i služio vam. Vrijeme koje mi preostaje živjeti na ovoj zemlji, bilo ga puno ili malo, želim svega iskoristiti da samo Boga ljubim koji me je prvi ljubio, traži i zaslužuje svu moju ljubav.

Plod razmatranja: Žalimo se da tražimo Boga i ne nalazimo ga. Odvoji srce od svih stari, uči sv. Terezija, te traži Boga i naći ćeš ga. U protivnom uvijek će nam prvo dolaziti stvari koje ljubimo i spriječiti će nas da nađemo Boga.

«Ah, koliko bih rado, reče jednog dana Gospodin sv. Tereziji, komunicirao s mnogim dušama, ali svijet u ušima njihova srca toliko bruji da se moj glas više ne može čuti. Ah, da se malo distanciraju od svijeta»!

U mnogim dušama koje se mole, jer idu na molitvu srcem punim zemaljskih ljubavi, malo ili nimalo se nalazi božanske ljubavi. Zato primjećuje sv. Ignacije Loyolski da će duša distancirana od svijeta se više okoristiti sa 15 minuta molitve, nego druga koja nije distancirana satima molitve.

Ptica oslobođena veza odmah leti, tako i duša koja ne može živjeti bez da ljubi ili stvorenja ili svoga Stvoritelja kada je slobodna od zemaljskih ljubavi odmah leti Bogu. Učitelji duhovnog života uče da nedostaci ne priječe put savršenstva kada duša se nastoji ponizno i mirno podići odmah čim padne, ali svaka i najmanja navezanost da, pa makar to bilo jako fini konac.

Rimski senat je dopustio štovanje 30 000 bogova, kako kaže sv. Augustin, to jest svima koji su bili u svijetu, ali nije htio dopustiti štovanje kršćanskog Boga nazivajući ga oholim Bogom jer su znali da On traži da se samo njega štuje. I imali su pravo, ne zato što bi naš Bog bio ohol, nego jer je istinski Bog. Tko je lopov zadovoljan je da ima udjela, ali tko je gospodar nije

zadovoljan ako sve nije njegovo. Bog želi da samo on posjeduje naše srce i zato svima nalaže: *Ljubi Gospodina Boga tvoga svim srcem svojim.*

Neka se pobrinu, opomenu sv. Terezija jednog poglavara, da odgajaju duše odvojene od svega stvorenoga jer se odgajaju biti zaručnice tako ljubomornog Boga koji hoće da zaborave i na same sebe. Pobrinimo se dakle da srce bude odvojeno od bogatstva s ljubavlju prema siromaštvu, od užitaka s ljubavlju prema mrtvljenju, od časti poniznošću, i konačno od svoje volje poslušnošću poglavarima moleći uvijek iznova Bogu molitvu: *Čisto srce stvori mi Bože.* Bože daj mi prazno srce, odvojeno kako bi bilo puno tvoje svete ljubavi.

Molitva: Sveta moja serafinko, sv. Terezijo od Isusa, ti koja si tolikom ljubavlju od svoga zaručnika istovremeno zapaljena njegovim plamenom i ranjena njegovom ljubavlju, moli moli za mene, da bi i ja ranjen i užgan za Boga od danas ubuduće goreći ljubavlju samo za onoga tko zaslužuje biti ljubljen, zaboravim na sva stvorenja kako bi ljubio samo moga Stvoritelja.

A ti moj božanski ljubljeni, moj dragi Isuse, kada već želiš da te ljubim po zaslugama tvoje Krvi, po čistoći tvoje Majke Marije, zbog gorljivih želja ranjenoga srca tvoje ljubljene Terezije daj da moje srce koje si stvorio kako bi ljubilo samo tebe, Bože moj i sve moje, počinjem od danas vrednovati zemaljska dobra za ono što ona uistinu jesu slaba i bijedna, i počne ljubeći te cijeniti te za ono što uistinu jesi, jedino i beskrajno dobro.

Gospodine molim te ne odbi da te ljubi srce koje je toliko vremena ožalošćujući tebe ljubilo stvorenja. Vidim da te zbog toga više nisam dostojan ljubiti, ali ti nisi zbog toga prestao biti Bog beskrajno ljubak. Dopusti i učini da te jako ljubim i ne ljubim drugo do li tebe. Ah da te ljubim, najljupkiji moj Gospodine, o kada bi te uistinu ljubio sigurno u mom srcu više ne bi bilo navezane ljubavi prema stvorenjima.

A zašto moj dragi Gospodine ne uzmeš cijelo moje srce kad ti ga već svega predajem? A ako je moje srce navezano na stvorenja odijeli ga slatkim privlačnostima svoje ljubavi. Bože moj, Bože moj, dođi u moje siromašno srce i svojim blaženim plamenom sažezi sve moje želje, sve brige i ljubavi koje nisu za tebe.

Marijo Majko moja, pomozi mi, Isuse ljubavi moja usliši me. Neka nad mojim nezaslugama prevagnu vaše zasluge. Neka vaša dobrota pobijedi moju zloću. Neka na mojim nezahvalnim srcem trijumfira vaša beskrajna ljubav. Amen, amen, tako molim, tome se nadam, tako neka bude.

Osmi dan devetnice: O ŽELJI ZA SMRĆU KOJU JE IMALA SV. TEREZIJA

Ako ljudi iz svijeta se boje izgubiti svoja zemaljska dobra prolazna i bijedna, još više se sveci boje izgubiti Boga koji je vječno i beskrajno dobro koji obećava u Nebu dati samoga sebe kao nagradu onima koji su ga ljubili na zemlji dajući im uživati u njegovoj ljepoti. Sav strah svetaca dok žive je od grijeha i grijehom izgubiti prijateljstvo s ljubljenim Gospodinom isto tako sva želja svetaca je umrijeti u Božjoj milosti i sa smrću osigurati ljubiti ga i posjedovati zauvijek.

Smrt je stvarnost koje se najviše boje oni koji ljube zemlju, a onima koji ljube Boga to je najpoželjnija stvar, dok za ove sretne duše smrt, kaže sv. Bernard, istovremeno je i kraj njihovih muka i vrata života. Zato među svecima nalazimo one koji su nazivali ovu zemlju zatvorom te su molili Gospodina: *Čuvaj dušu moju.* Neki su sa sv. Pavlom nazivali ovaj život samom smrću: *Tko će me oslobodit od ovoga smrtnoga tijela?*

A tko bi mogao objasniti velike muke i brige za smrću naše serafinke posebno u vremenu kad ju je Gospodin pozivao na savršenu ljubav? Ona sama piše u spisu moj život po nalogu ispovjednika o želji da umre i pođe gledati Boga koja je bila tako

jaka da joj nije više dopuštala razmišljati ni o svojim grijesima. To kaže jer je ponizna zaručnica Raspetoga uvijek oplakivala svoje nesavršenosti koje je nekad bila učinila prema svom zaručniku, a koje je ona nazivala ogromnima, dostojnima Pakla a koje uistinu kako to opisuju njeni životopisci nikada nisu bili teški grijesi.

Svetica misleći na opasnost da može uvrijediti i izgubiti Boga u kojoj je živjela govorila je da joj izgleda predugačak i jedan dan, čak i jedan sat i zato i kliktala: «Ajme Gospodine dok traje ovaj bijedni život uvijek sam u opasnosti vječne propasti. O živote neprijatelju moga dobra, o tko ima dopuštenje okončati te. Podnosim te jer te podnosi Bog. Uzdržavam te jer si njegov. Ne budi mi izdajnik ni nezahvalnik. Ah kada će doći sretni dan kada ću te vidjeti uronjenog u beskrajno more vrhunske istine gdje više neću biti slobodna griješiti».

Tom strahu da može u ovom životu uvrijediti svoga Boga, skupa sa velikom željom koju je ova ljubeća duša imala da vidi razotkrita lica jedini predmet svoje ljubavi, kako bi ga mogla savršenije ljubiti i s njim se potpuno sjediniti, nije mogla gledati sebe ovdje na zemlji daleko od domovine blaženih te je uvijek uzdisala i plačući govorila svome zaručniku ovako:

«Ajme, ajme Gospodine previše je dugo ovo progonstvo! što da radi duša postavljena u ovaj zatvor? O Isuse koliko je dug ljudski život! Kratak je za zadobiti s njim život, ali je dug za dušu koja se želi vidjeti u prisutnosti svoga Boga».

Drugi puta miješajući sa svojom zabrinutošću nepovjerenje u svoje zasluge s nadom u Boga sastavljala je lijepi sklad usklika ljubavi kojima se jako dopadala svome zaručniku. O živote, živote, govorila je, kako se možeš suzdržati ostajući daleko od svoga života? O smrti, o smrti ne bojim te se jer je u tebi život. A tko da te se ne boji ako nije ljubio Boga? O dušo moja služi i nadaj se njegovu milosrđu koji će ti dati lijek za tvoje muke.

A da bi shvatili koliko je bila velika želja koju je imala naša svetica da umre trebalo bi shvatiti muku koju je imala živjeti

ovdje s nama na zemlji, kako je iznijela svome ispovjedniku te joj je izgledalo kao uništenje sebe i okončanje života, te je iz tog razloga dolazila do toga da je bila van sjetila.

Da bi dala oduška svojoj ljubavi o tome je sastavila svoju goruću i poznatu pjesmu koja je počinjala: *Živim bez da živim u sebi, i toliko drugom životu se nadam da umirem jer ne umirem.*

A na drugom mjestu s izraženim osjećajima nam je ostavila napisano: «Kad ću Bože moj moći vidjeti cijelu moju dušu sjedinjenu u tvojoj vjeri, kada će te moći uživati sve moje moći? Ne dopusti Gospodine da budem više rastrgana te izgleda da svih strana sve se raspada». Sve njeno olakšanje i utjeha u ovom životu bili su u tome da je mislila na svoju smrt: «Tada, tako je govorila tješeći sebe na ovoj zemlji, tada ćeš dušo moja ući u svoj odmor kada se zakopaš sa ovim najvećim dobrom i shvatiti ćeš što On kani, ljubiti ćeš ono što On ljubi, uživati ćeš ono što On uživa jer ćeš vidjeti ćeš poništenu tvoju bijednu volju».

Tako da se može reći da je naša svetica bila sačuvana u životu samo od nade u vječni život za koji se odricala svih dobara svijeta. Želim brzo živjeti, umrijeti, govorila je, nadajući se vječnom životu nego posjedovati sva dobra. Ne ostavi me Gospodine jer u tebe polažem nadu. Daj da ti uvijek služim i čini od mene ono što hoćeš.

Plod razmatranja: Neka plod ovog razmatranja bude velika želja za Rajem. Sv. Filip Neri kada mu je bila ponuđena čast da postane kardinalom, bacajući beret u zrak i podižući oči prema nebu odgovorio je: *Raj, Raj želim.* Bl. Egidije se uzdizao od zemlje u ekstazi kada je čuo da su djeca iz šale vikala: *Fra Egidije, Raj, Raj.*

Učitelji naučavaju da se u Čistilištu trpi posebna muka koja se naziva muka čežnje za one koji su malo za života žudili za Rajem, i to s pravom jer pokazuje da malo ljubi Boga tko malo želi otvoreno uživati njegovu beskrajnu ljepotu. Toliko više jer u ovom životu ne možemo živjeti a da ga stalno ne vrijeđamo,

barem lagano, a ako ga ovdje ljubimo ga tako nesavršeno da jedva spoznajemo da ga ljubimo.

Žudimo dakle za Rajem gdje nećemo više vrijeđati Boga nego ćemo ga ljubiti svom svojom snagom. Kad nas spopadnu sve žalosti ovoga života ohrabrimo se podnijeti ih u miru s nadom u Raj. Kada svijet i đavao nude zabranjene plodove okrenimo im leđa podižući oči u Nebo. Ako nas straši sud Božji hrabrimo se nadom u dobrotu našega Boga koji da bi nam kazao koliko želi dati nam Raj zapovjedio nam je pod prijetnjom prokletstva da se ufamo zadobiti Raj od njegova milosrđa. Naprotiv za zadobiti ovo veliko dobro htio ga je zadobiti svojom krvlju i smrću, a da bi nam dao veću sigurnost htio je dati nam zalog darujući samoga sebe u Presvetom oltarskom Sakramentu.

A kao nas prestraši naša slabost, ojačajmo našu nadu u Božju dobrotu, koji nam je darovao svoje zasluge za težiti za Rajem, tako nam je dao snagu da ustrajemo u milosti sve do smrti, uvijek ako se utječemo njegovu milosrđu kako bi dobili ovu snagu i ustrajnost.

Molitva: Sveta moja odvjetnice raduje se s tobom koja si došla u luku, na kraj tvojih uzdaha, gdje više ne vjeruješ nego vidiš božansku ljepotu, niti se više ufaš nego posjeduješ najveće dobro. Već sada otkrivena lica uživaš u Bogu kojega si na zemlji toliko ljubila i željela. Tvoja ljubav je već zasićena tvoje ljubeće srce sada samo izgara. Svetice moja imaj samilosti sa mnom koji sam još u olujama, moli Boga da se spasim i da dođem s tobom ljubiti Boga kojeg toliko želiš vidjeti ljubljenoga.

O lijepa domovino, o blažena domovino duša koja ljube Boga, u kojoj ljube bez straha da će ga izgubiti, bez zahladnjenja i bez prestanka, ja te izdaleka iz ove suzne doline pozdravljam i žudim za tobom jer se u tebi nadam vječno svom snagom ljubiti Boga.

A ti Isuse, ljubavi moja, kada si me već stvorio da te zauvijek ljubim, kad mi već s toliko pažnje zapovijedaš da te ljubim i

samo s tim ciljem si mi darovao život i sačuvao si mi je kad sam još bio tvoj neprijatelj, kad si već tako ljubak i ljubitelj mog života, da ti ne preostaje više osim da učiniš da te ja nedostojan i nezahvalan ljubim, kaži mi moj Gospodine zašto te ne ljubim, kaži mi kako mogu ljubiti nešto drugo osim tebe.

Ah moj ljupki Bože, vidim kaznu koju sam zaslužio, zaslužio sam da budem osuđen da te ne mogu više ljubiti Ali ne ljubavi moja prihvaćam svaku drugu kaznu samo ovu ne. Daj da te ljubim i zatim me kazni kako želiš. Želim se spasiti da bih te ljubio. Ti promijeni moje srce, pomozi mi da odbacim svaku ljubav koja nije za tebe. Stvoritelju moj, Bože moj, živote moj, ljubavi moja, sve moje spasi me. I molim te samo da me spasiš kako bi te ljubio svim snagama kroza svu vječnost.

Učini to zbog ljubavi prema Isusu i Mariji. Ah, Marijo, Marijo ti si moja nada. Ti možeš ono što želiš, ti koja nikoga tko se tebi utječe ne udaljavaš neutješena. Tebi se utječem, u tebe se ufam, po tebi se nadam ljubiti moga Boga zauvijek. Amen.

Deveti dan devetnice: O DRAGOCJENOJ SMRTI SV. TEREZIJE

Polazeći iz grada Burgos sveta majka Terezija je željela ići u svoj ljubljeni samostan u Avili, kako bi se malo odmorila u tom svetom i svom prvom gnijezdu gdje je dala početak obnovi, a na drugi odmor i u drugo gnijezdo ju je zvao njen nebeski zaručnik, htio ju je već u nebeskoj domovini, tako da je rasporedio da po poslušnosti provincijala ide u samostan gdje ju je Bog čekao kako bi je oslobodio iz zatvora ove zemlje i poveo na svoje vječno vjenčanje.

Dođi, dođi moja svetice tvoj zaručnik je već zadovoljan tvojim naporima, uslišao je tvoje uzdahe. Dođi na željeni odmor iz oluja u luku. Dođi započeti novi život ljubavi koji ćeš brzo započeti sa smrću iz ljubavi koju ti je Gospodinu ovom sretnom mjestu pripravio.

Svetica je poslušala i došla u Avilu na dan sv. Mateja, 6 sati poslije podne 1582. godine. Njene kćeri su je primile sa velikim poštovanjem i ljubavi, možda predolcus da će je ubrzo izgubiti. Primile su njen blagoslov i poljubile joj ruku, a sveta majka im je govorila riječima punim ljubavi i nježnosti.

Bila je došla već umorna od puta i temperature koju je dobila te je na zamolbu svojih kćeri pošla odmah u krevet govoreći: «O Bože pomozi mi, kćeri moje kakao sam umorna! Već 20 godina nisam išla u krevet tako rano kao večeras. Blagoslovljen Bog da sam se razboljela među vama».

Osam slijedećih dana bila je bolesna ali se svaki dan ustajala pričestiti se jer je Isus bio jedini život njenog življenja. Ali na dan sv. Mihaela primorana od bolesti koja je približavala smrt legla je u bolesničku postelju i nije se više ustajala. Tu je ostala dan i noć u molitvi u kojoj je shvatila da je blizu čas njenog vječnog odmora, jer joj je bio objavljen sat njenog prijelaza. Tada je kazala ljubljenoj drugarici koja ju je pratila na njenim putovanjima sestri Ani od sv. Bartolomeja da je došao čas njenog polaska.

Tri dana prije njene smrti došao je p. Antonio o Isusa da je ispovijedi kazao joj je da je molio Boga da joj produlji život za dobro obnove, a svetica mu je odgovorila da se ne muči više oko toga jer je njen odlazak bio siguran niti je njena prisutnost bila više potrebna na zemlji. Liječnici su joj uzimali krv što je rado prihvatila, ne iz želja da ozdravi nego iz žudnje za trpljenjem, jer je oduvijek željela tako okončati svoj život iz ljubavi prema svom ljubljenom zaručniku koji je u tolikom mukama htio umrijeti.

Na uočnicu sv. Franje tražila je poputbinu i dok su joj ga donosili sabrale su se sestre u njenoj sobi te su bile ožalošćene i plakale su ona je sklopljenih ruku počela njima govoriti: «Kćeri i gospodarice moje oprostite za loš primjer koji sam vam dala i nemojte učiti od mene koja sam najveća grešnica na svijetu i ona koja je manje od svih opsluživala moje redovničko pravilo. Iz

ljubavi prema Bogu molim vas kćeri da ga savršeno opslužujete i da slušate poglavarice».

Ona koja je toliko ljubila poslušnost, samo je poslušnost preporučila na samrti znajući da od savršene poslušnosti ovisi savršenstvo svake redovnice.

Došao je čas svete pričesti a ona je bila tako slaba da se jedva micala, pa ipak na pohod svoga zaručnika u Presvetom Sakramentu dobila je snagu da se sama podigne i sjedne na krevet. Imala je tako jaki polet ljubavi da je izgledalo kao da se želi baciti s kreveta i poći mu u susret te primiti jedinog ljubljenog svoje duše. Lice joj je tada postalo tako zapaljeno i ižaravajuće da ga se više nije moglo gledati. Sklopila je ruke i goreći živim plamenom pristupila je svome zaručniku i govorila govorom ljubavi svome zaručniku da je sve raznježila.

Između ostalog je rekla: «O moj Gospodine i moj zaručniče već je došao željeni čas, vrijeme je da se vidimo Gospodine moj. Došao je čas da ostavimo ovo progonstvo i da moja duša uživa s tobom ono što je toliko željela».

Toliko se tješila u tom času i zahvaljivala Bogu da je kći Crkve i samo je s radošću ponavljala: *Gospodine na kraju, kći sam Crkve.* Kao što je često ponavljala redak iz Davidova psalma: *Srce ponizno i raskrajano nećeš prezreti o Bože.* Idućeg dana nakon što je primila bolesničko pomazanje grleći križ bila je 14 sati u ekstazi izvan sebe, sva zapaljena lica i nepomična, počela je već od tada uživati predokus velike nebeske slave koju joj je Gospodin pripravio u Nebu na koju ju je zaručnik zvao govoreći joj: *Podigni se prijateljice moja i dođi.*

Tada sestra Ana njena pratilja prva vidje da izdahnjuje, a pomagali su joj u podnožju kreveta njenog zaručnika Isusa sa puno anđela koji su je čekali kako bi je poveli u Nebo. Vidjela je da joj prave društvo njena slatka majka Marija i ljubljeni otac sv. Josip. Zatim je vidjela mnoge osobe obučene u bijelo sve su ižaravale svijetlost kako u velikom slavlju pjevaju u ćeliji gdje je svetica umirala, a misli se da su to bili 10 000 mučenika koji su

joj za života obećali da će je pratiti u Raj. I kada su se približili krevetu u taj čas ona završavajući svoj lijepi život u slatkom ognju ljubavi, snagom ljubavi blago izdahnu, izlazeći njena blagoslovljena duša iz ovog zatvora letjela je kao ljubeća golubica u posjedovanje svoga dragoga jer su je vidjeli u simbolici lika golubice kako leti u Nebo.

U taj isti čas ukazala se slavna sestri Katarini od Isusa govoreći joj da je u poletu ljubavi ugasio se njen život i da je išla uživati u Bogu. Zatim je iz njenog blagoslovljenog i djevičanskog tijela oblino izlazio miris koji se proširio po cijelom samostanu.

Plod razmatranja: Evo lijepe nagrade koju u času smrti dobivaju sveci za svoje napore. Gdje grešnici u njihovoj smrti kušaju prve predokuse njihova prokletstva, žalosti, zbunjenosti i očaja, sveci u taj čas kušaju kao predokus Raja, povjerenja, mira, svjetla i radosti. Ajme kako toliko slijepci mogu založiti sve svoje misli za ovaj svijet, dok znaju da će ga ubrzo ostaviti?

Dođite, dođite bezumnici u siromašnu Tereziju ćeliju vidite s koliko zadovoljstva umire, odlazi sa svijeta tko ga je za života ostavio i predao se Bogu. Pobožna dušo ima uvijek pred očima scenu svoje smrti, i sada činite što želiš a nećš moći tada učiniti, postati ćeš sveta i imati ćeš blaženu smrt.

Molitva: Evo dakle Terezijo uslišane tvoje čežnje, ispunjene želje, zadovoljena tvoja ljubav. Već si izvan progonstva već si dospjela do odmora. U ljubljenoj domovini posjeduješ istinski život koji će potpuno i zauvijek zadovoljiti tvoje srce. Već uživaš dobro koje si ljubila, već ljubiš Boga koga si tražila, već posjeduješ ljubav koju si žudila, utješan sam s tobom i zahvaljujem Bogu koji te je okrunio kao svoju ljubljenu zaručnicu i s toliko slave u boravištu svetih.

Ali ti u svojim veličinama ne zaboravi nas bijednike, imaj samilosti prema nama hodočasnicama koji hodimo plačući u ovoj

suznoj dolini među tolikim opasnostima da izgubimo Boga. Iz samilosti pomozi nam sa tvojim Isusom da nam oprosti tolike grijehe koje smo do sada učinili. Moli ga da nas oslobodi od navezanosti na ovaj svijet jer u protivnom možemo izgubiti budućnost doći s s tobom jednoga dana ljubiti Boga u Raju.

A Ti, ljubljeni Otkupitelju i Oče duša, neka bude na slavu tvojih zasluga spasiti me, tako da napustim ovaj svijet u tvojoj milosti. Ah jedino moje dobro, istina ja bio sam najnezahvalnije stvorenje, toliko obdareno i nezahvalno. Ali sada te želim uistinu ljubiti svim srcem i predati se sav tvojoj čistoj ljubavi.

Primi me Gospodine moj tebi se potpuno predajem i posvećujem bez pridrške. Odbacujem i prezirem kao blato što cijeni i nudi mi svijet, kako bi zadobio samo tebe moj Isuse i tvoju ljubav. Samo tebe želim Isuse u vremenu i vječnosti. Samo ti si i biti ćeš moje jedino blago, za koje želim živjeti i koje želim žudjeti.

Učini moj Spasitelju da se u meni tvojom milošću usavrši ova želja koju si mi ti sam darovao. Ti si se iz ljubavi potpuno predao za mene da bi te jednom došao u Nebo s ljubavlju posjedovati, gdje te više neću moći izgubiti niti ću ti biti više nezahvalan, nego ću te ljubiti svim svojim snagama za svu vječnost.

A ti, preslatka moja nado Marijo uvijek Djevice, isprosi mi ono što žarko želim od tvoga Sina. Zbog toga iz ljubavi me primi među broj tvojih slugu, primi me za tvoga najslabijeg roba koji tebi teži. Ti si moje utočište, moje spasenje, ne dopusti da se izgubi tko se u tebe uzda. Po tebi se nadam doći u Nebo i slaviti Božansko milosrđe riječima koje su bile tako drage tvojoj kćeri Tereziji dok je živjela na ovoj zemlji: *Milosrđu Gospodnjem pjevati ću u vijeke, Milosrđu Gospodnjem pjevati ću u vijeke.* Amen. Tako neka bude.

2. Razmatranje za 15. listopad, spomendan sv. Terezije

1. Razmatrajmo goruću ljubav koju je ova sveta serafinika imala prema Bogu. Njoj je izgledalo nemoguće da netko u svijetu ne ljubi Boga i govorila je: «Bože moj nisi li ti ljubak zbog beskrajnih savršenstava i beskrajne ljubavi koju imate prema nama? Kako je dakle moguće date netko ne ljubi»? Ona je bila jako ponizna ali govoreći o ljubavi nije se ustručavala reći: «Sva sam nesavršena izuzev u ljubavi i želji». Svetica je zapisala: «Odvoji srce od svih stvari, traži Boga i naći ćeš ga». Govorila je da onome tko ljubi Boga lako se je odvojiti od zemlje.

Ah Bože moj, uistinu ne treba ništa drugo nego istinski te ljubiti tako da sve drugo učiniš lakim. Na drugom mjestu je ovako pisala: «Kada već treba živjeti, neka se živi za tebe, neka prestane naša koristoljubivost. Što se može više dobiti od toga da se tebi po volji. O moje zadovoljstvo, o Bože moj što da radim da ti se dopadnem»?

Dolazila je do toga kada bude u Nebu ne bi se brinula videći da drugi uživaju više od nje, ali da ne bi mogla podnijeti vidjeti druge da više od nje ljube Boga.

2. Divno je kod ove svetice promotriti odlučan duh kojim je nastojala činiti sve stvari za koje je spoznala da su Bogu ugodne. Nema nikakve stvari, govorila je, ma kako teška bila koju sam susretala a da se hrabro nisam s njom nosila. I zbog toga je učila da se ljubav Božja zadobiva s odlučnošću djelovati i trpjeti za Boga. Jer, govorila je drugdje, neodlučnih duša đavao se ne boji. Kako bi bila Bogu po volji, došla je do toga kao što se zna, da je učinila Bogu zavjet da će u svemu činiti ono što smatra savršenijim. A jer se u trpljenu za Boga više spoznaje ljubav željela je živjeti samo da bi trpjela, zato napisa: «Čini mi se da nema druge prilike za živjeti osim trpjeti, i to s većom ljubavlju tražim od Boga. Kažem mu svim srcem: Gospodine ili trpjeti ili umrijeti, ne tražim drugo za mene». Njena ljubav je došla do toga

da joj je jednoga dana Isus Krist kazao: *Terezijo ti si sva moja a ja sam sav tvoj.*

3. Toliko je postala draga svome zaručniku da je Isus poslao jednog serafina da joj plamenom strelicom ljubavi rani srce. Konačno kako je živjela tako je i umrla. Kako se približavao kraj njenog života sve njene čežnje su bile umrijeti i ići sjediniti se s Bogom. O smrti, govorila je, ne znam tko te se boji jer je u tebi život. Dušo moja služi svoga Gospodina, i nadam se da će on dati lijek tvojoj muci. Tako je sastavila onu nježnu pjesmu: *Živim bez da živim u sebi, i toliko drugom životu se nadam da umirem jer ne umirem.*

Kada su joj donijeli popudbinu kazala je: «Gospodine moj već je došao žuđeni čas, vrijeme je da se vidimo lice u lice». Zatim je umrla iz čiste ljubavi kao što je sama objavila u ukazanju poslije svoje smrti.

O sveta moja serafinko ti već sada uživaš Boga kojega si toliko ljubila na zemlji u tolikim opasnostima da ga izgubiš. Isprosi mi svojim molitvama da dođem s tobom ljubiti našeg Boga zauvijek u Raju.

Dodatak:

Napomena priređivača: Poštovani čitatelju došli smo na ideju da tekstu sv. Alfonsa priredimo i mali dodatak tako da knjižica bude potpuniji molitvenik na čast sv. Terezije. U tu svrhu smo umjesto našeg uvoda donijeli kratki prikaz života svetice p. Antolovića, a u dodatku na kraju knjige sabrali izreke i molitve na čast sv. Terezije koje se koriste u hrvatskom Karmelu.

Kratka devetnica u čast sv. majci Tereziji od Isusa

Uvodna molitva

Pozdravljamo te po Presvetim Srcima Isusovom i Marijinom, Sveta Majko Terezijo! Spomeni se velike milosti, koju ti je Gospodin obećao, da će uslišati sve tvoje molbe. Sveta Majko

Terezijo, moli za nas i za sve potrebe, koje ti preporučamo sada i u vijeke. Amen.

Zazivi

1. - Serafe Karmela i Majko naša Terezijo od Isusa, ti si bila spremna dati svoj život za istine svete vjere, sretna u svojoj vjeri što su dublja njezina otajstva. Izmoli nam od Isusa milost žive vjere i prostodušne vjere, koja nas čini poučljivima za njegove riječi i spremnima u njegovoj svetoj službi. Slava Ocu ...

2. - Serafe Karmela i Majko naša Terezijo od Isusa koja si, naslonjena na svoga Dragoga, smjelo i vedro išla u susret i najtežim kušnjama i, podržana njegovim obećanjima, svladala i najveće poteškoće; izmoli nam od Isusa milost nepokolebljivog ufanja u njegovu dobrotu i potpunog predanja njegovoj svetoj Providnosti. - Slava Ocu

3. - Serafe Karmela i Majko naša Terezijo od Isusa koja si živjela rasplamćena od ljubavi, srca probodena anđeoskom rukom na tajanstveni način, i koja si umrla istrošena ognjem ljubavi; izmoli nam od Isusa milost, da

4. - Serafe Karmela i Majko naša Terezijo od Isusa tebe je božanski Zaručnik izabrao da revnuješ za njegovu čast i za čast njegove Presvete Majke, Kraljice Karmela, ti si provela svoj život na zemlji kao divni apostol; izmoli nam od Isusa milost, da živimo samo za Njega, za slavu Njegova Imena i za pobjedu Njegova Kraljevstva. - Slava Ocu ...

5. - Serafe Karmela i Majko naša Terezijo od Isusa, koja si oblikovana u školi Raspetoga, učinila žalosti ovoga života svojom slavom i svojom radošću, ponavljajući usklik "ili trpjeti ili umrijeti"; izmoli nam od Isusa milost, da predano primamo križeve, koje nam šalje i da ih nosimo kršćanskom jakošću. - Slava Ocu ...

6. - Serafe Karmela i Majko naša Terezijo od Isusa, tvoj život je bila trajna čežnja za smrću. Ti si govorila: "Umirem, jer ne umirem". Tebi je smrt bila slavni početak pravoga života, jer si govorila uoči svoje smrti: "Gospodine, evo, došao je napokon čas da se vidimo!" Izmoli nam od Isusa milost, da odcijepimo svoje srce od

vremenitih stvari, i da vazda čeznemo za nebom da tako jednom zaslužimo radosti naše nebeske domovine. - Slava Ocu ...

Izreke svete majke Terezije od Isusa (Avilske)

1. Kao što neobrađeno polje, i kad je zemlja dobra, rodi samo korovom i dračem, isto tako i ljudsko srce.
2. Ne ogovaraj: redovnike, svećenike i pustinjake!
3. Ako si u društvu, ne govori mnogo!
4. U svim svojim poslovima budi tih i skroman!
5. Ne budi svojevoljan i tvrdoglav, osobito u nevažnim stvarima!
6. Sa svakim budi jednako ljubazan!
7. Ne izruguj se ničemu!
8. Kada je potrebno da nekoga kazniš, kazni ponizno, skromno, imajući na pameti svoje vlastite pogreške.
9. Prilagođuj se svojoj okolini: budi veseo s radosnima, žalostan sa žalosnima!
10. Prije nego govoriš usrdno se pomoli Bogu!
11. Ne opravdavaj se bez vrlo važnog razloga!
12. Ne govori o tome što bi ti moglo služiti na čast, npr. o svome znanju, svojoj kreposti, o svom plemenitom radu itd. Ako je pak korisno ili potrbno, tada treba o tome govoriti ponizno i skromno, jer to su darovi Božji.
13. Iskaži svoje mišljenje jednostavno i skromno. Ništa odviše ne uzdiži, ništa odviše ne pokudi.
14. Dodaj svojim razgovorima uvijek nešto duhovnoga, izbjeći ćeš tada brbljanje i ogovaranje.
15. Ne jamči ni za što, a da se prije temeljito ne raspitaš kako stvar stoji.
16. Ne miješaj se u tuđe poslove, nego zadrži svoje mišljenje za sebe, ako protivno ne iziskuje potreba ili ljubav prema bližnjemu.
17. Slušaj ponizno ako se govori o duhovnim stvarima i upamti ono što ti može koristiti!

18. Otkrij ispovjedniku i duhovnom vođi sve napasti, pogreške i zle sklonosti jer će ti on savjetovati koje zapreka moraš odstraniti i koja sredstva upotrijebiti.
19. Ne uzimaj hrane izvan obroka, a poslije jela usrdno se zahvali Bogu.
20. Mnogo ćeš napredovati u kreposti ako sve činiš tako kao da pred sobom vidiš Boga.
21. Ne slušaj ogovaranje drugih, a ti sam nemoj nikoga ogovarati; zlo govori jedino o sebi. Znak je da napreduješ kada se veseliš ako te tko ukori.
22. Sva svoja djela prikaži na veću čast i slavu Božju.
23. Ne predaj se neumjerenom smijehu. Tvoje veselje neka bude ponizno, skromno i ljubezno.
24. Vazda pomišljaj da si sluškinja svima i u svima gledaj Krista, našega Gospodina, pa ćeš ga tako štovati i častiti.
25. Svoje poglavare uvijek slušaj kao samoga Isusa Krista.
26. Postići ćeš savršenost ako često i pomno ispituješ savjest. Pogreške koje si našao popravi milošću Božjom.
27. Ne brini se za pogreške bližnjega, nego se ugledaj u njegove kreposti i sjeti se svojih mana.
28.Njeguj u sebi veliku ljubav prema svakom trpljenju za ljubav Kristovu!
29. Jutarnjeg se razmatranja sjeti i preko dana i ubrzo ćeš osjetiti veliku korist.
30. Svaki dan prikaži sebe pedeset puta Bogu s velikim žarom i čežnjom za njim.
31. Čuvaj u svom srcu nadahnuća Božja i provedi u djelo dobre odluke, što si ih stvorio u razmatranju.
32. Koliko god uzmogneš kloni se čudaštva, jer je to veliko zlo za redovničku obitelj.
33. Čitaj često Pravilo i Konstitucije svoga Reda i Katekizam te ih zbiljski obdržavaj.
34. U svemu stvorenom gledaj Providnost Božju i mudrost i hvali ga u svemu.

35. Otkini srce od svih stvari pa traži i naći ćeš Boga.
36. Ne gradi se pobožnim izvana, a jednako ne pokaži ni svoje nehajnosti.
37. Svoju pobožnost ne otkrij nikome bez potrebe. «Moja je tajna samo za mene», običavahu govoriti sv. Franjo i sv. Bernard.
38. Ne tuži se na slabu hranu, nego se uvijek sjeti žuči i octa koje su nudili našem Gospodinu.
39. Sjeti se nebeske gozbe, tamo nam se daje Bog za hranu – a gosti ove nebeske gozbe su anđeli i sveci Božji. Za ovom gozbom čezni svim srcem.
40. U nazočnosti svojih poglavara, u kojima gledaj Isusa Krista, govori samo što je potrebno i to s velikim poštovanjem.
41. Prije svakog se važnijeg posla pomoli.
42. Ne čini, čega bi se stidio pred ljudima.
43. Ne uspoređuj se s drugima, jer to može biti uzrokom velikih neprijateljstava i mržnje.
44. Primi ponizno svaki ukor i moli Boga za osbu koja te kori.
45. Ne govori o stvarima koje se tebe ne tiču, niti se o njima raspitivaj.
46. Ako budeš često razmišljao o svom prijašnjem životu i o sadašnjoj svojoj mlitavosti, probudit će ti se u srcu spasonosan strah.
47. Budi poslušan svojim ukućanima u svemu, što nije protiv poslušnosti koju duguješ svojim poglavarima.
48. Bez velike potrebe ne čini izuzetka u hrani i odijelu.
49. U svemu se ponizi i mrtvi do smrti!
50. Duša će ti se brzo usavršiti u ljubavi Božjoj ako često probudiš čin ljubavi. Ovo jednako vrijedi za sve ostale kreposti.
51. Sva svoja djela prikaži nebeskom Ocu po zaslugama Isusa Krista.
52. Prema svakom budi blag, a prema sebi – strog!
53. Na blagdan svetaca razmišljaj o njihovim krepostima i moli da ih Bog i tebi dade.
54. Svaku večer ispitaj pomno svoju savjest.

55. Ujutro pričesnog dana sjeti se da ćeš danas primiti Boga, a kod večernje se molitve spomeni pohoda svoga Boga i Gospodina.
56. Ako si poglavar, čuvaj se da ne kazniš u srdžbi, jer će kazna samo onda koristiti kada je podijeliš u potpunom miru.
57. Vježbaj se u strahu Božjem, jer ovaj ponizuje i skruši srce.
58. Promisli kako se brzo mijenjaju ljudi i bit će ti lako da se pouzdaš samo u Boga koji ostaje uvijek isti.
59. Posavjetuj se o stvarima svoje duše samo s učenim i razboritim ispovjednikom i slušaj ga u svemu.
60. Kadgod ideš k stolu Gospodnjem, moli ga za jednu osobitu milost radi neizmjernog milosrđa kojim dolazi u tvoje bijedno srce.
61. Iako već imaš mnogo zaštitnika među svecima Božjim, ipak trebaš prema sv. Josipu gajiti osobitu pobožnost, jer je njegov zagovor kod Boga vrlo moćan.
62. Ne propusti nipošto svoje molitve i pokornička djela i kad te muče nutarnji nemir i žalost, jer je đavao i samo radi toga uznemiruje. Podvostruči tada svoju revnost i Bog će ti doskora pomoći!
63. Duševni mir uživat ćeš samo onda ako ti bude jedina želja da gledaš Boga, jedini strah da ga ne izgubiš, jedina žalost da ga još ne uživaš i jedino veselje sve što te k njemu vodi.

Litanije na čast sv. Tereziji Avilskoj
(za privatnu upotrebu)

Gospodine, smiluj se
Kriste, smiluj se.
Gospodine, smiluj se
Kriste, čuj nas.
Kriste, usliši nas.
Oče nebeski, Bože, smiluj nam se.
Sine, otkupitelju svijeta, Bože, smiluj nam se.

Duše sveti, Bože, smiluj nam se.
Sveto Trojstvo, jedan Bože, smiluj nam se.

Sveta Marijo, *moli za nas!*
Sveta Bogorodice,
Sveta Djevo djevica,
Sveta Terezijo,
Izabrana zaručnice nebeskog Kralja,
Djevice čista,
Djevice, duhovnim sinovima i kćerima bogata,
Cvjetno polje kreposti,
Jasnoćo vjere,
Brdo svetog ufanja,
Gorući serafine u ljubavi prema Bogu,
Učiteljice molitve,
Uzore pokore,
Ogledalo zahvalnosti,
Stupe jakosti,
Blago poslušnosti,
Stijeno strpljivosti,
Ljubiteljice siromaštva,
Dolino poniznosti,
Ljiljane čistoće
Mučenice željom,
Sjajno svjetlo Crkve,
Krasoto nebeska,
Gorućom strelicom ranjena zaručnice Isusa Krista,
Trepetu zlih duhova,
O Terezijo, zagovornice naša,
U potrebama našim, pomozi nam, sv. Terezijo!
U pogibelji duše i tijela, pomozi nam, o sv. Terezijo!
Na čas smrtni, pomozi nam, o sv. Terezijo!
Na dan sudnji, pomozi nam, o sv. Terezijo!
Po preslatkom Imenu Isusovu, pomozi nam, o sv. Terezijo!

Po dubokoj pobožnosti svojoj, prema muci i smrti Isusovoj, pomozi nam, o sv. Terezijo!
Da nam izmoliš milost i oproštenje grijeha, molimo te usliši nas!
Da nas preporučiš Isusu i Mariji,
Da nam izmoliš vjeru, ufanje i ljubav,
Da nam postigneš staleški čistoću,
Da uzdržiš u nama duh molitve i poniznosti,
Da zagovaraš sve žive i mrtve kršćane,
Da nam izmoliš vječno blaženstvo,
Velika i moguća zaštitnice Terezijo,
Serafska djevice Terezijo,

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, oprosti nam, Gospodine.
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, usliši nas, Gospodine.
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, smiluj nam se, Gospodine.

Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!
Oče naš. Zdravo Marijo.

Antifona: Sveta Majko Terezijo, pogledaj s nebeskih visina, posjeti i usavrši vinograd što ga je zasadila desnica tvoja!

R. Moli za nas, sveta Terezijo
O. da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

Pomolimo se: Usliši nas, Bože, Spasitelju naš, te kao što se radujemo spomenu svete Terezije, djevice tvoje i majke naše, tako nas okrijepio njezin nebeski nauk, i poučio nas žar njezine pobožne bogoljubnosti. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

Molitva na čast sv. majci Tereziji Avilskoj

Premili Isuse, koji si svetu serafsku djevicu Tereziju obasipao mnogim milostima, te je već kao dijete često pomišljala na vječnost, molimo, da i nama po njezinom zagovoru i zaslugama podijeliš obilje svojih milosti. Daj da ozbiljna pomisao na vječnost bude odsad mjerilom našega života. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Preslatki Isuse, koji si svetoj Tereziji pobudio toliku odvažnost da je u dobi od sedam godina ostavila očinsku kuću žarkom željom da poradi na obraćenju nevjernika i da prolije svoju krv za svetu vjeru; podijeli nam poradi velike vjere i njezine odvažnosti svoju milost da upremo sve sile u borbi za svoju sretnu vječnost i svoga bližnjega. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Božanski Isuse, sveta je Terezija usprkos svih protivština i unatoč svoje teške bolesti, tvojom pomoći obnovila Karmelski red i time jasno pokazala kako je svemoguća tvoja milost. Daj da se i u nama i nad nama pokaže tvoja milost da se po zagovoru svete Terezije obnovimo duhom i da te više ne vrijeđamo svojevoljnim grijehom. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

O Isuse, nedužno Janje, koji si tako neizmjerno trpio za naše grijehe, kolikom te je odvažnošću slijedila sveta Terezija na putu svojevoljnog trpljenja. Ona, tvoja čista zaručnica – sjajna u netaknutoj čistoći – divno nam svijetli primjerom najstrože pokore. Kolika je naša mekoputnost i strah pred najmanjim trpljenjem nakon tolikih grijeha! Molimo te, Gospodine, podijeli i nama duha prave pokore, pomozi nam da odstranimo iz našeg srca strah pred križem i trpljenjem da odsad radimo, trpimo i šutimo za tvoju ljubav koji si za nas šuteći pretrpio najteže muke. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Svemogući Isuse, tvoja se zaručnica sveta Terezija vezala teškim zavjetom da će činiti vazda ono što je savršenije. Koliko

zastiđuje svojom velikodušnošću našu malodušnost i bojažljivost u tvojoj službi. O Bože ljubavi, užezi naša srca da slijedeći primjer svete Terezije zavrijedimo tvoju milost i postignemo vrhunac kršćanske savršenosti. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Preljubezni Isuse, koji si dopustio da je srce svete Terezije ranio seraf gorućom strijelom, te je ono usplamtjelo još većim žarom tvoje ljubavi, gle, i naša su srca stvorena da ljube. Uzmi iz našega srca svaku drugu ljubav i daj da gori samo tvojom ljubavlju. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Premilostivi Isuse, Spasitelju naših duša, koji si uvjeravao svetu Tereziju da si ti sav njezin, a ona da je sva tvoja, najveća ti je radost da boraviš s djecom ljudskom. To nam svjedočiš svojim boravkom u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Daj da za života budemo vazda tvoji, i da jednom uzmognemo u vječnosti sa svetom Terezijom veličati milosrđe i smilovanje tvoje. Amen. Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

O slavna prečista zaručnice božanskoga Spasitelja, sveta Majko Terezijo, koja si vazda gorjela željom za spasom duša i koja svojim umnim, bogoduhim spisima rasvjetljuješ Crkvu Božju do konca svijeta, položi iskricu svoga žara u moje hladno srce. Daj da Boga ljubim «svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom». O sveta, premila zaštitnice duša željnih ljubavi Božje, isprosi nam prezir svega zemaljskoga, duboku sabranost duha i shvaćanje vječnih istina. Daj da živimo po duhu naše svete vjere upravljajući Bogu, posljednjem cilju i najvećemu našem Dobru, svu ljubav svoga srca. Sveta Terezijo, moli za nas, za sv. Crkvu i za našeg Papu.

Sadržaj

DODATAK: